

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ—ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1886.—ΤΕΥΧΟΣ Β'.

ΟΙ ΛΣΗΘΝΑΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΑΣΩΝ.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφομεν, οὐδὲν κατεδιώχθη τόσον ἀμειλίκτως, ὅσον τὰ δάση τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος μας· οὔτε αἱ φανερώς ἐκδηλωθεῖσαι συμπάθειαι φιλοδένδρων βασιλέων, οὔτε ἄρ-
θρα συγκινητικὰ ὑπὲρ τῆς διὰ παντὸς ἀπολλυμένης δασι-
κῆς βλαστήσεως τῆς χώρας, οὔτε δημόσια ἀναγνώσματα ἰσχυσαν νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν τὴν πρὸς τὸ δά-
σος ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ νῦν ἔτι ἀδιακόπως ἐξακολουθεῖ ὁ
περὶ ἐξοντώσεως τῶν δασῶν μας ἀμειλίκτος πόλεμος, ὅστις
ἀναμφιβόλως θὰ ἀπολήξῃ εἰς τὴν παντελεῖα τῆς χώρας ἐξάν-
τλησιν καὶ καταστροφὴν ὑπὸ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας ἐπό-
ψεις, ἰδίως ὅμως ὑπὸ οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν. Τίς ὁ ἀ-
μειλίκτος τοῦ δάσους πολέμιος ὁ τὴν καταστροφὴν τῆς ὡ-
ραίας ἡμῶν πατρίδος ὑμῶσας; Ὁ ἄνθρωπος. Ναι, τὸ ἐπα-
ναλαμβάνομεν, οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν δασῶν εἰμεθα ἡμεῖς
αὐτοὶ τουτέστιν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες, οἱ κάτοικοι τῶν πό-

λεων και οι αγρόται, ο άπαιδευτος λαός και ή πεπαιδευμένη μερίς πάσης τάξεως και πάσης καταστάσεως. "Οσον παράδοξος και άν φαίνεται εκ πρώτης όψεως ή γνώμη ήμων αύτη, ούχ ήττον είνε άληθεστάτη. Και όντως ούδέν άλλο προσβάλλει τὰ δάση τόσον όσον ο άνθρωπος, ούδεμία άλλη ζημία όθενδήποτε και άν προέρχεται δύναται να υπερβη τὰς ζημίας, όσας προξενεί ο άνθρωπος εις τὰ ευεργετικά και προστατευτικά της πατρίδος ήμων δάση. Τα στοιχειά ενσκήπτοντα μετὰ βιαίας όρμης εντός των δασών ανατρέπουν προόριζα και ρίπτουσι κατὰ γης πελωρίους κορμούς δένδρων μετὰ βρόμου και γδούπου όμοίων τοίς του κεραυνου· και τὰ θυελλοφόρα δέ νέφη έμπίπτοντα εκκέρπουσι φθοροποιούς κεραυνούς κατὰ των ύψικορύφων δένδρων, άτινα κατασυντρίβονται διασχιζόμενα εις λεπτοτάτους σχίδακας διασκορπιζομένους κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. 'Επί δέ των ύψηλων όρέων όγκοι χιόνος και χωμάτων αποσπώμενοι και συμπαρασύροντες κατὰ την καταφοράν αυτών όλύκληρα δένδρα κατέρχονται προς τὰ κάτω έμπνέοντα τον φύβον και τον τρόμον τοίς περιόικοις, έτι δέ και οι επί των κλάδων των δένδρων εν ήπια και ύγρᾳ θερμοκρασία συσσωρευόμενοι βαρείς όγκοι χιόνος θραύουσιν υπό τὸ βάρος αυτών και καταρρίπτουσι ως λεπτοτάτους καλάμους τους παχυτάτους κλάδους και τὰ όγκωδέστατα στελέχη. 'Ωσαύτως δέ και λεπτόν τι ξυλάριον πυρείου ανημιμένον άμελῶς ριφθέν υπό διαβάτου ανάψαντος τὸ σιγάρον του εντός όλίγων στιγμῶν δύναται να παραγάη πελωρίας στήλας πυρός και να μεταποιήση εις τέφραν θαλερώτατα δάση. "Ετι δέ και άοράτων τῶ γυμνῶ όφθαλμῶ εντόμων σμήνη άπειρα αϊφνης τὸ δάσος προσβαλόντα δύνανται εντός ενός μόνου θέρους να εκμηδενίσωσιν όλοκλήρους χιλιάδας στρεμμάτων ευδένδρων δασών. Πλήν τούτων δέ και οι κατὰ τὰ τέλη του έαρος κατὰ την εποχήν της εμφάνισεως των πρώτων φύλλων και άνθέων έπερχόμενοι παγετοί καταστρέφουσι καθολοκληρίαν τά τε φύλλα και τὰ άνθη και τους μηκέτι αποξυλωθέντας

βλαστούς των δένδρων, όπως και τὸ θερμόν και άνομβρον έτος καταστρέφει άπειρίαν νεαρῶν και τρυφερῶν δένδρων. Και οι περιοδικαι δέ επαναστάσεις των λαῶν συνήθως τὰ δάση παραβλάπτουσι, διότι εν τοιαύταις περιστάσεσιν ο χύδην όχλος, ο μηδὲ τήν ελαχίστην συνείδησιν των περι αυτών έχων, κατὰ κανόνα επί των δασών άμειλίκτως επιπίπτει, ως μαρτυροῦσιν οι οίκτρῶς ήκρωτηριασμένοι πεῦκοι του Λυκαβητου, άγόμενος δέ υπό του έγωϊσμου του καταφέρει ανηλεή και βαθύτατα τραύματα επί του δάσους, διότι μόνον επί του ευτυχῶς μόνου άδιανεμήτου διατηρηθέντος δάσους ο όχλος επιδείκνυσιν ευχερῶς τὰς κοινωνιστικὰς αυτου τάσεις. Πάντα ταῦτα όμως είνε κίνδυνοι σπουδαιότατοι μὲν και επιδρῶσι λίαν επαισθητῶς επί των δασών χώρας τινός και των κατοίκων αυτης, αλλά των δασών ή ύπαρξις δέν επαπειλείται σπουδαίως και άνευ έλπίδος υπό των κινδύνων τούτων.

Πάντα τὰ ανωτέρω δεινὰ ελάμβανον χώραν διαρκῶς σχεδόν και εις τους παρελθόντας αιῶνας· και όμως ή 'Ελλάς μετὰ εννεαετη άπελπιστικόν άγώνα, μετὰ τοσαύτας δηώσεις της χώρας και καταστροφῆς φρικαλέας εκέκτητο εν έτει 1836 δάση εκτάσεως τριπλασίας της σημερινῆς. Είς αρχαιοτέρους δέ χρόνους τὰ ελληνικά όρη άπετέλουν εν όλόκληρον συνεχόμενον δάσος εκτεινόμενον από του Θεσσαλικου 'Ολύμπου μέχρι του Μαλέα, εντός των οποίων μυριάδες θεοτήτων του 'Ελληνισμου είχαν τεμένη και άλλοτα ως ιερὰ τιμώμενα. 'Ο 'Ελληνικός νοῦς τάχιστα διιδών την ανεκτίμητον των δασών αξίαν δια χώραν όρεινήν, οία ή 'Ελλάς, προύνόησε να δημιουργήση έγκαίρως την άπειρον πληθύν των δασοβίων θεοτήτων, αιτινες αναλαβοῦσαι τὸ έργον της ασυτηροτάτης αστυνομίας των δασών έσωσαν τὸ μεγαλουργόν κλίμα της χώρας εκείνης ήτις μόνη τούτου ένεκα ήδυνήθη να γεννήση τους νόας εκείνους αιτινες και νῦν έτι κινουσι τον θαυμασμόν του πεπολιτισμένου κόσμου και εισι τὸ καύχημα των επί επιστήμη διαπρεπόντων εθνῶν, ά-

τινα δικαίως καυχῶνται σήμερον ἐπὶ τῷ ἑλληνισμῷ αὐ-
τῶν· (ὅτε ἐσπούδαζον ἐν Γερμανίᾳ ἤκουσα Γερμανῶν λε-
γόντων μοι «ὕμεῖς εἰσθε ὀνόματι "Ἕλληνας, ἡμεῖς οἱ Γερμα-
νοὶ εἴμεθα πράγματι "Ἕλληνας, διότι ἔχομεν ὡς βάσιν τῆς
ἀνατροφῆς μας τὴν "Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.») Μετὰ τὴν πτώ-
σιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ χριστιανισμὸς κατήργησε τὰς δασι-
κὰς θεότητας, ἢ ἀμειλικτος καὶ ἀδέκαστος ἀστυνομία τῶν
δασῶν ἢ ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν θεοτήτων (Δρυάδων, Ἀμα-
δρυάδων, δρυμίδων καὶ πλείστων ἄλλων πολυωνύμων νυμ-
φῶν) αὐστηρότατα ἐξασκουμένη ἐξέλιπε, καὶ τὸ δάσος εὐ-
ρέθη σχεδὸν ἀπροστάτευτον. Ἐκτοτε βαθμῆδόν καὶ κατ'
ὀλίγον ἡ χώρα ἀπεδασώθη, κατεστράφη κλιματικῶς καὶ
ἀπώλεσε τὸν φυσικὸν ὠραϊσμὸν τῆς καταντήσασα ἐπὶ τέ-
λους εἰς τοιαύτην στείρωσιν, ὥστε νὰ μὴ γεννᾷ πλέον καὶ
τοὺς ἀνδρας ἐκαίνους, οἵτινες διὰ τοῦ πνεύματος αὐτῶν
ἐξέπληξαν τὸν κόσμον καὶ ἐπεκάθησαν ἐπὶ τῶν πτερύγων
τῆς αἰωνιότητος. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην διετύπωσεν ἐξαι-
σίως ὁ μέγας τοῦ αἰῶνος ἡμῶν φυσιολόγος καὶ φυσιολόγος
Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος εἰπὼν ὅτι τὰ μεγάλα πνεύματα
γεννῶνται ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει καὶ ἀφθονία φυσικῶν καλλονῶν.

Τῆς διδασκαλίας τῶν ἡμετέρων προγόνων κατὰ τοὺς νεω-
τέρους χρόνους μόνοι οἱ Γερμανοὶ ἐπωφελήθησαν· ὁ φιλό-
πονος οὗτος καὶ ἀκάματος λαὸς ἐγκαίρως διέγνω τὴν ἀξίαν
τῶν δασῶν καὶ πρὶν ἢ ἡ καταστροφή ἐπέλθῃ προῦνόησεν,
ὅπως καὶ οἱ ἀρχατοὶ Ἕλληνας, νὰ σώσῃ τὰ πολύτιμα δάση
τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὰ ἐξοντώσεως οὐ μόνον διὰ νομοθε-
τημάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων· σήμε-
ρον δὲ ὁ Γερμανὸς εἶνε ὁ μόνος, ὅστις οὐ μόνον σέβεται
ἀλλὰ καὶ λατρεύει τὸ δάσος μετὰ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ
ψάλλων

Nicht in Kalten Marmorsteinen
nicht in Tempeln Dampf und todt
in den frischen Eichenpainen
webt und rauscht der deutsche Gott:

τοῦθ' ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ παράφρασις τοῦ ὄντος Θείου
ὁμηρικοῦ ὕμνου

Δρύες ὑψικάρηνοι δώματα ἀθανάτων.

Ἐὰν τὰ ξύλα ἐφύοντο ἐτησίως καὶ ὀρίμαζον ὅπως τὰ
χόρτα καὶ τὰ ἀνθή τοῦ ἀγροῦ, ὅπως ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθή,
τότε ἠδυνάμεθα βεβαίως νὰ παραδεχθῶμεν καὶ ἀδένδρον
Ἑλλάδα· μολονότι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐστερού-
μεθα καθολοκληρίαν τοῦ ἠδέος φλοίσβου καὶ θορύβου τῶν
δένδρων ἡμῶν. Ἀλλὰ τὸ πρὸς παραγωγὴν ξυλείας προωρι-
μένον δένδρον ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ὀριμότητα αὐτοῦ ἀπαι-
τεῖ ἑκατὸν καὶ πλείονα ἔτη. Αἱ δρύς αἱ τὰ ἑλληνικὰ ἀπο-
τελοῦσαι δάση ὑπερχαν καθ' ὅν χρόνον ἡ ἡμισέληνος κα-
τέρριπτε τὸν σταυρὸν καὶ ἀνεστηλοῦτο ἐπὶ τοῦ θόλου τῆς
Ἀγίας Σοφίας, ἐθρήνησαν δὲ ἐπὶ τετρακόσια ὅλα ἔτη τὴν
δουλείαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν, εἶδον δ' ὑπὸ τὴν σκιάν των τε-
λούμενα τὰ συμβούλια τῶν ἀθανάτων ἡρώων τοῦ ὑπὲρ ἀνε-
ξαρτησίας ἀγῶνος καὶ θρηνοῦσιν ἀκόμη σήμερον τὴν πρὸς
αὐτὰς ἀναλγησίαν ἡμῶν καὶ ἀσέβειαν, ὡς ἐγκαταλειφθεῖσαι
καθολοκληρίαν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ πελέκεως καὶ τῆς χαντζα-
μούλαι, δι' ὧν καὶ τὴν μορφήν ἀπώλεσαν καὶ ἡ περαιτέρω
δικαιώσις αὐτῶν κατέστη ἀδύνατος.

Εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἀπορον πῶς οὕτως ἐχόντων τῶν πραγ-
μάτων εὐρίσκονται ἀνθρώποι τόσοι στενοκέφαλοι καὶ τό-
σον ἀμβλυποῦντες, ὥστε νὰ θέλωσι νὰ ἐφαρμόσωσι καὶ ἐπὶ
τῶν δασῶν τὰς ἀρχὰς τὰς ἐφαρμοζομένας εἰς τὰς συνήθεις
βιοτεχνίας, ἐν αἷς ἔσοδα καὶ ἔξοδα δέον νὰ ὑπολογίζωνται,
ἐκτιμῶνται καὶ ἰσοζυγίζωνται μετὰ μεγίστης ἀκριβείας,
ἀγνοοῦντες ὅτι τὰ ὑφ' ἡμῶν σήμερον τεχνητῶς μετὰ κόπου
πολλοῦ καὶ δαπάνης μεγάλης σπειρόμενα καὶ φυτεύομενα
ἐπὶ γυμνοῦ ἐδάφους δένδρα δὲν καρπούμεθα ἡμεῖς οἱ τὰ
ἔργα ἐπιχειροῦντες, ἀλλ' αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ ἀγνοοῦσιν
ὅτι ἐν τῇ δασοπονίᾳ ἄλλος ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.
Τὸ δένδρον ὅπερ ἡμεῖς σήμερον φυτεύομεν θὰ χρησιμεύσῃ
ἴσως πρὸς ὑλοτομίαν τῆς ξυλείας τῆς ἀναγκαίουσας πρὸς κα-

τασκευὴν τοῦ φερέτρου τῶν ἐγγόνων ἢ τῶν δισεγγόνων ὕμῶν.

Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχέγονοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι οἱ ἐν Ἑλλάδι πρῶτοι ἐγκατασταθέντες εὗρον τὸ ἔδαφος τῆς χώρας κεκαλυμμένον ὑπὸ δασῶν, οἱ δὲ Ἀρκάδες ἔζων τρώγοντες βαλάγους.

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηράγοι ἄνδρες ἔασιν.

Ἐκεῖνοι δὲν εἶχον ἀνάγκη νὰ φυτεύσωσι δάση, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεκράτει πανταχοῦ ἡ ἀγριότης καὶ ἐκ τοῦ δάσους ἀνεφύετο πάλιν τὸ δάσος ἀκόπως καὶ ἀδαπάνως καὶ δὲν ἐγυμνοῦτο ἢ τὸ ἔδαφος ὅπου ὁ αὖξων πολιτισμὸς ἠνάγκαζε τὸν ἄνθρωπον νὰ καταλάβῃ ὅπως χρησιμοποίησῃ πρὸς καλλιέργειαν. Ὁ κατὰ τοῦ δάσους πόλεμος ἀρχεται ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Τὸ δάσος κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν μεγάλην τῆς ξυλείας ἀφθονίαν μηδεμίαν ἔχον ἀξίαν ἦν κοινὸν κτῆμα πάντων· προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου τὸ δάσος διαρκῶς ὑπεχώρει εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ διαρκῶς ἐξηφανίζετο οὐχὶ ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων λόγων, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διότι κατεστρέφετο ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου· ἐπομένως ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ μέγιστος καὶ ἀσποιδότερος τοῦ δάσους ἐχθρός. Ὁ κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τῆς θήρας καὶ τῶν καρπῶν τῶν δασικῶν δένδρων ζῶν ἄνθρωπος, προϊόντος τοῦ χρόνου ἐγένετο ἀπαιτητικώτερος καὶ πολλαχοῦ ἐδέησεν, ὅπως τὰ καλλίτερα δασικὰ ἐδάφη ὑποχωρήσωσιν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν· αὖξάνοντος δὲ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας καὶ ἐκάστου ἀτόμου ἐπιδιώκοντος τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑπάρξεώς του, ἐγεννήθη κατ' ἀνάγκη τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἀνεπτύχθησαν σὺν τῷ χρόνῳ τὰ διαφορα περὶ αὐτῆς συστήματα καὶ αἱ ποικίλαι θεωρίαι.

Ἡ καθ' ἡμᾶς ὅμως ἐποχὴ ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλει νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ δίκαιον τοῦ δάσους. Ἡ πρὸς τὸν ψευδοπροφήτην πίστις ἀνάγκη νὰ καταπέσῃ καὶ μὴ διαιωνισθῇ, ἐὰν ὄντως ἐπιθυμῶμεν νὰ προλάβωμεν τὴν καταστροφὴν τῆς χώρας καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ἐπίφοβοι καὶ ἀφανεῖς ἐχθροὶ

ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐπιβουλεύονται τὴν ἀγαπητὴν ἡμῶν πατρίδα καὶ τὰ ὀλίγιστα ἐλεεινὰ λείψανα τῶν ἄλλοτε ἀκμαίων καὶ θαλερῶν δασῶν μας. Οἱ ἐχθροὶ οὗτοι, πολυπληθέστατοι ὄντες, ἐνεργοῦσι βραδέως μὲν ἀλλὰ θανατηφόρως, ὅπως τὸ ἤπιον δηλητήριο, καὶ ἐπιδιώκουσιν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ἐπιτύχωσι τὴν μεγίστην τῶν θυσιῶν, τὴν ἀμείλικτον καταστροφὴν τῶν δασῶν μας. Τοὺς ἐχθροὺς τούτους ἀναγνωρίζουσι καὶ ἐκτιμῶσι προσηκόντως μόνον ὅσοι καθ' ἐκάστην ἀσχολοῦνται καὶ μελετῶσι τὰ δασονομικὰ τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ διατελοῦσιν ἐνήμεροι εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ ἐπιστήμη τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐδημιούργησε καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι καθ' ἐκάστην ἐφαρμόζει ἐν τῇ δασοπονίᾳ τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἐν αἷς τὸ δίκαιον τοῦ δάσους ἔλαβεν ἐπίσημον κύρος καὶ ἐν αἷς ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ δὲν διατελεῖ ἄγνωστος, ὡς δυστυχῶς τοῦτο παρ' ἡμῶν συμβαίνει.

Παρ' ἡμῶν λίαν ἐπιβλαβῶς ἐπιδρῶσι σήμερον ἐπὶ τῶν δασῶν τὰ ὑφιστάμενα καὶ ἀτυχῶς διὰ νόμων κεκυρωμένα δικαιώματα· ἐννοοῦμεν δὲ τὴν διὰ νόμου παραχώρησιν τῶν ἐθνικῶν δασῶν μας ὡς λειβαδίων εἰς τὴν κατὰ παράκλησιν νομὴν τῶν κοινοτήτων. Ὁ νόμος οὗτος ὡς θαυματουργὸς τοῦ Μωϋσέως ράβδου μεταποιήσας τὰ δάση εἰς λειβάδια καὶ ἀφείς αὐτὰ ἔρμαιον τῆς ἀχαλινώτου καὶ ἀμέτρου βοσκῆς συνετέλεσεν, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἀνυπολόγιστος μείωσις τῆς δασικῆς τῆς χώρας παραγωγῆς, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ προκύψῃ καὶ ἀνάλογος ὠφέλεια ὑπὲρ ἐκείνων χάριν τῶν ἀποίων ἐσκόπει νὰ δημιουργήσῃ δῆθεν εὐεργέτημα. Συνεπεία τοῦ νόμου τούτου ἐξαντληθείσης τέλεον τῆς παραγωγικῆς τοῦ δασικοῦ ἐδάφους δυνάμεως, ἀντὶ ἀκμαίας ξυλώδους βλαστῆσεως ἐδημιουργήθησαν καχεκτικὰ καὶ λίαν ἠραιωμένα δασίδια ἀποτελούμενα ἐκ παραμεμορφωμένων ἢ ἐντελῶς ἀποθάνων δένδρων, ἐξ ὧν οὔτε αἱ κοινότητες, οὔτε ἄλλοις τίς δύναται πλέον νὰ ὠφεληθῇ. Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐσώθησαν ὀλίγα κτήνη κακοτροφούμενα καὶ καταστρέφονται οἱ κάτοικοι καὶ ἡ χώρα, ἣν οὗτοι κατοικοῦσι· διετηρήθη πλά-

νης κτηνοτροφία σμικρὰ παράγουσα, καὶ ἠνοιχθῆ ἀφ' ἐτέρου ἢ ὁδοῦ πρὸς τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν αὐτῶν τούτων τῶν κατοίκων, ἐξησφαλίσθη προσκαίρως πρόσοδος ὀλίγων τι- νῶν ἑκατοντάδων δραχμῶν καὶ ὑπεσκάφησαν τὰ θεμέλια τῆς ὑπάρξεως τῆς χώρας, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐθυσιάσθησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ κτήνη. Ἐνῶ ἐν ταῖς εὐνομουμέναις χώραις τὸ δάσος καθ' ἑκάστην ἀπαλλάσσεται τῶν τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ κω- λουσιῶν δουλειῶν, ἡμεῖς ἐπεβάλλομεν αὐτῷ τὴν σκληροτέ- ραν καὶ καταστρεπτικωτέραν τῶν δουλειῶν. Εἰσάγομεν κατ' ἔτος ξυλείαν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀξίας δέκα ἑκατομμυρίων ἀδιάφορον δι' ἡμᾶς, διότι εἰσπράττομεν ἐκ τῆς ἀγρίας ἡμῶν κτηνοτροφίας ἐν. Ἄλλ' ἂν ἡ ἀλλοδαπὴ ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ ἡ- μῖν ξυλείαν; ἔ! τότε φυτεύομεν δάση καὶ περιμένομεν ἑκα- τὸν ἔτη διὰ νὰ ὑλοτομήσωμεν ἐξ αὐτῶν σανίδας, δοκοὺς, στα- τήρας διὰ τοὺς σιδηροδρόμους ἡμῶν καὶ καυσόξυλα διὰ τὰς ἐστίας ἡμῶν· καὶ ταῦτα καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι πληρόνομεν τὴν ξυλείαν ἡμῶν εἰς τιμὴν διπλασίαν τῆς ἐν ταῖς Εὐρωπαϊκαῖς ἀγοραῖς συνήθους. Διὰ τοῦ νόμου τούτου οὐ μόνον τὰ ἀνωτέρω δεινὰ ἐπῆλθον, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ βιομηχανικὴ τῆς χώρας ἀνάπτυξις ἐκωλύθη. Εἶνε παν- θομολογούμενον ὅτι ἡ βιομηχανικὴ πρόοδος τῶν μικρῶν κέν- τρων χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν, διὰ τῆς κα- ταργήσεως τῶν ἐπὶ τῶν δασῶν δουλειῶν, ὁ πλάνης ποιμὴν ἠναγκάσθη νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς ὑπάρξεώς του. Ἐκτοτε χρο- νολογεῖται ἡ πρόοδος, ἣν θαυμάζομεν χωρὶς νὰ μιμώμεθα, ἐκτοτε ἀνεπτύχθησαν τὰ διάφορα κτηνοτροφικὰ συστήματα, δι' ὧν καὶ ἡ παραγωγὴ προήχθη καὶ ὁ πρῶην ἄεργος καὶ σκη- νίτης ποιμὴν, ὁ δίκην ἀγρίου διαιτώμενος, ἐξημερώθη καὶ ἐπολιτίσθη.

Ἐτερον μέγα τοῦ δάσους δεινὸν ἀποτελεῖ ἡ κατὰ βούλη- σιν καὶ ἀνεῦ ἐξελέγξεως ἐνεργουμένη ὑλοτομία διὰ τὴν ἀνε- πάρκειαν νόμων καὶ τῶν ὀργάνων. Ὁ λαμβάνων ἀδείαν ὑλο- τομίας κόπτει ὅπως θέλει καὶ δύναται, καὶ ὅπου θέλει ἀγ- νοῶν ὅτι τὸ δάσος εἶνε ἐθνικὴ παρακαταθήκη, ἀνήκουσα οὐ

μόνον τῇ παρουσίᾳ, ἀλλὰ καὶ πάσαις ταῖς ἐπερχομέναις γε- νεαῖς, σπαταλᾷ τὴν ξυλείαν καταστρέφων ἄλόκληρον δέν- δρον διὰ μίαν σκάφην, ἢ ἄλλο τι γρήσιμον πρὸς τὰς ἀνάγκας του, ἀδιαφορῶν περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν τέκνων του καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, καὶ ἔχει δίκαιον διότι ἀγνοεῖ τὸ κακὸν ὕπερ πράττει, διότι δὲν γινώσκει τὸν προορισμὸν τοῦ δάσους· καὶ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γινώσκῃ αὐτὸν, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐφρόν- τισε νὰ διδάξῃ τὸν Ἕλληνα ὅτι ἡ ὑπαρξίς του ἐξήρτηται ἐκ τοῦ δάσους; Κατ' ἔτος ἔχομεν ἐμπρησμοὺς δασῶν, καθ' ἑ- κάστην πολῖται καταδιώκονται καὶ ἐνάγονται ἐπὶ ἐκχερσώ- σεσι δασικοῦ ἐδάφους· οὐχ ἦττον τὸ κακὸν ἐπαναλαμβάνε- ται κατ' ἔτος καὶ καθ' ἑκάστην μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἔτι μεί- ζονος ἐντάσεως· ὁ πυρπολητῆς καὶ ὁ ἐκχερσωτῆς ὑπὸ τοῦ ἀτομικοῦ ἐγωῖσμοῦ αὐτῶν ἀγόμενοι ἐπιζητοῦσι βοσκὰς ἢ γαίτας, τί μέλλει αὐτοῖς ἂν τὸ μέγιστον τῶν ἐθνικῶν κεφα- λαίων καταστρέφεται; ἀρκεῖ αὐτοῖς ὅτι ικανοποιοῦσι τὸν ἴδιον ἐγωῖσμόν καὶ κατορθοῦσι πολλάκις τοῦτο ἀτιμωρητί.

Ἐν χώραις, ἐν αἷς ἐπικρατεῖ τοιαύτη νοσηρὰ κατάστασις μόνον ἡ Κυβέρνησις τοῦ τόπου, μετὰ τῆς νοήμονος τοῦ ἔθνους μερίδος συμπράττουσα, δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἀρωγός. Καὶ ὄντως ὅταν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ὁμοθυμαδὸν πα- ραστήσωσι τῷ λαῷ, ὅτι τὸ ἀτομικὸν αὐτοῦ συμφέρον ἐπι- βάλλει τὴν διατήρησιν τῶν δασῶν, καὶ ὁ λαὸς θὰ ὑποχωρήσῃ, διότι θὰ ἐννοῆ ὅτι τὰ ἐπιβαλλόμενα περιοριστικὰ μέτρα μόνον τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἀποβλέπουσι. Τοιοῦτό τι ὅμως παρ' ἡμῖν δὲν ἐγένετο εἰσέτι, διὸ καὶ ὁ Ἕλληνας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ μέγας ἀσπυρῆς τῶν Ἑλληνικῶν δασῶν ἐχθρὸς.

Οἱ δὲ μέγιστοι, ὑπουλότεροι καὶ δυσκαταμαχητότεροι τῶν ἐχθρῶν τῶν δασῶν εἶνε οἱ ψευδεῖς διδάσκαλοι καὶ φίλοι τοῦ λαοῦ, τουτέστιν ἐκεῖνοι οἵτινες παρουσιάζονται ὡς ἀντι- πρόσωποι ἀρχῶν λαοφιλῶν, χωρὶς παντάπασιν νὰ πρεσβεύωσι τοιαύτας, καὶ οἵτινες οὐδενὸς μέσου φεῖδονται, ὅπως ἀποξε- νώσωσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τῶν ὀλίγων δασῶν του. Οἱ ἐχθροὶ οὗτοι προσποιούμενοι, ὅτι ἐπιδιώκουσι δῆθεν τὸ συμφέρον

τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διδάσκουσιν αὐτὸν ὅτι ἡ δασοπονία εἶνε ἐπιχείρησις μὴ ἀνταμείβουσα ἐπαρκῶς τὰ δι' αὐτὴν καταβαλλόμενα κεφάλαια, διὸ καὶ ἀνάγκη ὅπως τὸ ἔθνος ἀπαλλαγῆ ὕσον τάχος τῶν δασῶν ἐκποιουῦν αὐτὰ καὶ τοκίζον τὸ τίμημα αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ διδάσκουσι ταῦτα οἱ ἰησοῦίται οὗτοι καταδρομεῖς τῶν δασῶν, μὴ ἀγνοοῦντες τὸν ἐντὸς τῶν δασῶν ἐπισωρευθέντα πλοῦτον συμβουλεύουσιν ἀφ' ἐτέρου τὴν διανομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς ἰδιώτας, χωρὶς γὰρ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο, ἐφαρμοσθὲν ἐπιπολαίως ἄλλοτε ἐν Αὐστρίᾳ ἐπὶ τῶν κοινοτικῶν δασῶν, ἅτινα ἡ κυβέρνησις τοῦ Κράτους τούτου διένειμεν εἰς τὰ μέλη τῶν κοινοτήτων, συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν λίαν ἐκτεταμένων δασῶν, ὧν ἡ χώρα ἐκείνη διὰ παντὸς ἐστερήθη, καὶ χωρὶς τὸ παράπαν γὰρ ἀναμιμνήσκονται τὴν ἐρήμωσιν τῆς χώρας, ἥτις διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἀφεύκτως θὰ ἐπέλθῃ. Τοσαύτην δὲ τὸλμην ἔσχον οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι φίλοι τοῦ λαοῦ, ὥστε δὲν ἐδειλίασαν καὶ τὴν ἐκποίησιν τοῦ δασικοῦ ἐδάφους γὰρ συμβουλεύσωσι, λησμονοῦντες ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη δραστηριότης διέπεται οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ἐνὸς ἢ δύο ἀτόμων, ἀλλ' ὑπὸ νόμων οἰκονομολογικῶν ἀμετακινήτων, ὧν ἡ παράβασις συνεπάγεται κρίσιν καὶ καταστροφὴν ἀνεπανόρθωτον. Ἐν ὀλίγοις οἱ μέγιστοι τοῦ δάσου ἐχθροὶ εἶνε διεστραμμένοι φύσεις ἀνθρώπων, οἵτινες ἐν τῇ ἀποτυφλώσει αὐτῶν κηρύττουσιν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ζῆ μόνον ἐπ' ἄριον, οἵτινες ἐπομένως ἐπιζητοῦσι μόνον ἄριον γὰρ δώσωσιν εἰς τὸν λαόν, ἐνῶ πραγματικῶς οὐδὲν ἄλλο παρέχουσιν αὐτῶ πρὸς βρῶσιν ἢ λίθους ἀτίμους, ὡς βασιζομένης τῆς διδασκαλίας αὐτῶν ἐπὶ σφαλερῶν βάσεων. Παρ' ἡμῶν διενεμήθη καὶ ἡ ἐθνικὴ γῆ· ἀλλὰ ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῆς διανομῆς ταύτης; ἡ συγκέντρωσις μεγάλων ἐκτάσεων γαιῶν εἰς χεῖρας τῶν καὶ πρὸ τοῦ Νόμου μικρῶν ἢ μεγάλων γαιοκτημόνων· ὁ πτωχὸς καὶ ἀκτήμων πολίτης ὑπὲρ οὗ ὁ νόμος φαίνεται προνοῶν ἔμεινε καὶ πάλιν τοιοῦτος. Ὑπάρχει ἐν Πελοποννήσῳ χωρίον, οὗτινος οἱ κάτοικοι δηλώσαντες κατὰ παρα-

κίνησιν ἄλλων τὰς περὶ τὸ χωρίον αὐτῶν γαίαις κατήντησαν ἤδη γὰρ μὴ ἔχωσι ποῦ γὰρ βοσκήσωσι τοὺς ἀροτῆρας αὐτῶν βόας. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἐπικράτησις τοιούτων ὀλεθρίων δοξασιῶν ἐπαπειλεῖ γὰρ ἐδραιωθῆ διὰ παντὸς, ὅπως προληφθῶσιν αἱ φρικαλέαι αὐτῶν συνέπειαι καὶ ἀποσοβηθῇ ἡ ἐπιχειρήνη κρίσις, ἔσεται πλέον ἡ κρίσιμος στιγμή ὅπως ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος διδαχθῇ ὅτι ἡ δασοπονία δέον καὶ παρ' ἡμῶν γὰρ καταλάβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια)

Ν. ΧΑΛΠΟΣ

ἐπιθεωρητῆς τῶν δασῶν.

Η ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ἐξ ὄλων τῶν ζώων, τὰ ὅποια ἐτιθάσσευσεν ὁ ἀνθρώπος, τὸ ἥττον ἀκριβῶς κατ' ἀριθμὸν γνωστὸν εἶνε ἡ κάμηλος, ἐν ὀλιγίσταις ἀπαντωμένη χώραις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγρίαις καὶ ἐρήμοις, ἐπομένως οὐδεμίαν παρουσιάζουσα σπουδαίαν στατιστικὴν ὡς βάσιν ἀπαριθμήσεως.

Μέχρι τῆς σήμερον, αἱ γενόμεναι προσπάθειαι πρὸς εἰσαγωγὴν καὶ ἐγκλιμάτισιν τοῦ ζώου τούτου εἰς ἄλλας χώρας ἢ τὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας (τὰς φυσικὰς αὐτοῦ χώρας) δὲν ἐπέτυχον· καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐν Εὐρώπῃ, ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ, ἡ κάμηλος εἶνε μᾶλλον περιεργον φαινόμενον ἢ ζῶον οἰκόβιον.

Ἐὰν θελήσῃ τις γὰρ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώων τούτων, ἅτινα κατ' ἔτος διέρχονται ἐν καρραβανίοις τὰς ἀπεράντους ἐρήμους τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς διὰ γὰρ ἔλθωσιν εἰς Τομπουκτοῦ, τὸ ἔργον θὰ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον, καθότι οὐδεμία ὑπάρχει ἀκριβῆς πληροφορία ὅπως ἐπιτευχθῇ τοιαύτη ἀπαριθμήσις. Τὸ ἀναντίρρητον ὅμως εἶνε ὅτι τινὰ τῶν καρραβανίων τούτων περιλαμβάνουσι μέχρι 5000 καμήλων.

Ὅ,τι ἀκριβέστερον γνωρίζομεν εἶνε ὅτι ὁ ἀγγλικὸς στρα-

τός, χάριν τῆς διὰ τῆς ἐρήμου πορείας του ἐναντίον τοῦ Καρτουῦμ, εἶχε προμηθευθῆ 2000 καμήλους, ὅτι ἡ Ἀλγερία κέκτηται 180,000 περίπου τοιαύτας καὶ ὅτι ἐν Τυνησίᾳ ἀριθμοῦνται 100,000 ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ, ἐξ ὧν αἱ 30,000 εἰσὶν ἰδιοκτησίαι τοῦ βέη.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ Μαρόκου, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε ἀγνωστος. Ἡ Ἰσπανία κέκτηται περὶ τὰς 4000, αἵτινες εἰσὶ διανενημέναι κυρίως εἰς τὰς Καναρίας νήσους (1).

Ἡ κάμηλος εἶνε πολύτιμος βοήθης εἰς τὰς πλάνητας φυλάξ τῆς κέντρικῆς Ἀσίας, αἵτινες μεταναστεύουσιν ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου εἰς τὸ Θιβέτ, εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς τὴν Σιβηρίαν.

Ἀπαντᾶται προσέτι τὸ ζῷον τοῦτο πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀραβίας, εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἐνθα ἀνατρέφεται ὡς οἰκόδιον ὑπὸ τῶν Κιργίζ καὶ τῶν Κοζάκων, οἵτινες μεταχειρίζονται αὐτὸ διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς των· 6000 περίπου κάμηλοι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰ καραβάνια τὰ μεταβαίνοντα ἐκ τῆς Βουχάρας εἰς τὴν Ῥωσίαν. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην χώραν, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπολογίζεται εἰς 60 μέχρις 70,000.

Ἐκ τινος ἀπαριθμήσεως γενομένης τῷ 1879 ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς Ἰνδίαῖς προκύπτει ὅτι 125,584 κάμηλοι εὑρίσκοντο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πουνζάβ· 8367 ἐν τῇ διοικήσει τῆς Βομβάης· 110 ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Μαδράς, καὶ 328 ἐν τοῖς διαμερίσμασι τοῦ Ἀῦμὲρ καὶ τοῦ Μαιρβάρ.

ὑπὸ θρεπτικὴν ἐποψίν, τὸ κρέας τῆς καμήλου εἶνε στερεόν, σκληρὸν μάλιστα· τούτου ἕνεκα δὲν ἐκτιμᾶται οὐδὲ καταναλίσκεται πολὺ, ἐν ταῖς χώραις μάλιστα ὅπου τὸ ζῷον τοῦτο εἶνε μᾶλλον ἀφθονόν.

(1) Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φθιώτιδος διατηροῦσι τινὰς καμήλους ὡς ζῶα φορτηγὰ διατηροῦνται προσέτι κάμηλοι εἰς τινὰ μέρη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ ἰδίως ἐν Κωνσταντινουπόλει. Σ. Μ.

Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ὕβος (ἢ καμποῦρος) τοῦ ζῷου τούτου, καπτόμενος εἰς τεμάχια καὶ διαλυόμενος ἐν τεύτῳ, ἀναπληροῖ (κατὰ τινὰ τρόπον) τὸ βούτυρον καὶ τὸ γάλα.

Μεγάλαι ποσότητες γλωσσῶν καμήλων, ἀλατισμένων καὶ καπνιστῶν, (1) ἐξαποστέλλονται κατ' ἔτος ἐκ τῶν Βαρβαρικῶν κρατῶν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἀποτελοῦσι κλάδον ἐμπορίου κάπως σπουδαίου· ἄλλ' ἀναντηρηρῆτως, τὸ κύριον στοιχεῖον τῆς συναλλαγῆς τὸ παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ ζῷου τούτου εἶνε αἱ τρίχες του (2) αἱ παγκοσμίως ἐκτιμώμεναι.

Π. Α. ΣΙΜΜΟΝΔΗΣ (Μετάφρασις)

ΠΕΡΙ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΩΝ ΚΑΡΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΤΗΝΩΝ ΔΑΣΜΩΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐνδίδουσα εἰς τὴν ἀπαιτήσιν τῶν γεωργικῶν τάξεων τῆς Γαλλίας ηὔξησε διὰ νόμου τὸν δασμὸν τὸν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων δημητριακῶν καρπῶν καὶ κτηνῶν.

Ἀλλὰ διὰ τῆς αὐξήσεως ταύτης δὲν φαίνεται νὰ ἐπῆλθεν οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑφεσις τῆς κρίσεως, εἰς ἣν ἡ γεωργία τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τινων ἤδη ἐτῶν εὑρίσκεται. Ὅθεν ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ τῆς γαλλικῆς βουλῆς ὑπεβλήθησαν τρεῖς προτάσεις νόμου ἀντικείμενον ἔχουσαι τὴν ἐτιμεγαλητέραν αὐξήσιν τῶν τελωνιακῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν καὶ τῶν κτηνῶν. Τὰς προτάσεις ταύτας ἐκρίναμεν καλὸν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, διότι φρονοῦμεν, ὅτι χάριν τῆς ἡμετέρας γεωργίας

(1) Γνωσταὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν παστουρμάδες Σ. Μ.

(2) Τὰς τρίχας τῆς καμήλου, ὡς γνωστὸν, μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν χρωστήρων (πινέλλων). Σ. Μ.

(μηδ' αὐτῆς τῆς τῶν παραλίων τῆς Πελοποννήσου ἐξαιρουμένης) ἀνάλογοι προτάσεις δέον νὰ υποβληθῶσι καὶ νὰ υποστηριχθῶσι καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Βουλῇ, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν λίαν προσεχῶς εἰσαγόμενον ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἅπαντα τὸν ἐν τῷ τόπῳ καταναλισκόμενον σῖτον καὶ τὸ κρέας.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη τῶν ἐν τῇ γαλλικῇ βουλῇ υποβληθεισῶν τριῶν προτάσεων συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Βαρουιλλ, μέλους τῆς Ἐταιρίας τῶν γεωπόνων τῆς Γαλλίας, προέδρου τῆς γεωργικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Σατώ-Γοντιέ (Μαγιέν) καὶ ἐνενηκοντα συναδέλφων του, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κύριοι, ἡ ἡμετέρα γεωργία πάσχει, οὐδεὶς δὲ ὑπάρχει ὁ ἀγνοῶν τοῦτο. Τὰ πιέζοντα αὐτὴν βάρη εἶνε λίαν δυσβάστακτα καὶ τὰ τελωνιακὰ τέλη τὰ εἰσπραττόμενα κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δημητριακῶν καρπῶν καὶ τῶν κτηνῶν εἰσὶν ἀνεπαρκῆ ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῇ νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν προϊόντων τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν σύνοδον ψηφισθεὶς νόμος οὐδεμίαν ἐπέφερεν αὐτῇ ἀνακούφισιν.

Ἐπαναλαμβάνοντες λοιπὸν τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς παραδεχθέντας τῷ 1884 ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῶν γεωπόνων τῆς Γαλλίας μετὰ ἐξέτασιν σπουδαίαν καὶ συζήτησιν ἐμβριθῆ, οἱ ὑπογεγραμμένοι λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ προτείνωσιν αὐξῆσιν τῶν τελωνειακῶν τελῶν ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν καὶ τῶν κτηνῶν τῶν εἰσαγομένων ἐν Γαλλίᾳ καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ προϊόντος τῶν τελῶν τούτων πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ ἐγγείου φόρου.

Ἐπομένως καταθέτουσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Βουλῆς τὴν ἀκόλουθον πρότασιν νόμου.

Ἄρθρον α.) Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου τὰ τελωνειακὰ τέλη ἐπὶ τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν κτηνῶν τῶν εἰσαγομένων ἐν Γαλλίᾳ ὀρίζονται ὡς ἀκολουθῶς.

Δημητριακοὺ καρποί.

Σῖτος καὶ σμιγὸς, τὸ καντάριον (αἰ 78 ὀκάδες) φρ. 5

Σήκαλη, βρώμη, κριθὴ ἢ ἀραβόσιπος, τὸ καντάριον φρ. 3
 Ἄλευρα παντὸς εἶδους, τὸ καντάριον » 9
Ἐκ τήνῃ.

Ἴπποι, κατὰ κεφαλὴν φρ. 70
 Πῶλοι ἔχοντες ὄλους τοὺς γαλαθῆνοὺς ὀδόντας κατὰ κεφαλὴν » 35
 Βόες, κατὰ κεφαλὴν » 60
 Ταῦροι καὶ ἀγελάδες, κατὰ κεφαλὴν » 40
 Ταυρίδια, βοῖδια καὶ δαμάλεις ἔχοντα ὄλους τοὺς γαλαθῆνοὺς ὀδόντας των, κατὰ κεφαλὴν . . . » 20
 Πρόβατα κατὰ κεφαλὴν » 7
 Χοῖροι, κατὰ κεφαλὴν » 15
 Χοιρίδια γαλαθῆνά, κατὰ κεφαλὴν » 3
 Κρέας νωπὸν, τὰ 100 χιλιόγραμμα (αἰ 78 ὀκάδες) » 20
 Κρέας ἀλατισμένον, τὰ 100 χιλιόγραμμα » 15

Ἄρθρον β.) Τὰ εἰσπραττόμενα ἐκ τῶν τελῶν τούτων χρήματα ὀρίζονται πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ ἐγγείου φόρου.»

Ἡ δευτέρα πρότασις εἶνε ἔργον τοῦ κ. Βωκάρν Λεροῦ, μέλους τῆς Ἐταιρίας τῶν γεωπόνων τῆς Γαλλίας, προέδρου τῆς γεωργικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Αἰλλῆς, καὶ εἴκοσι συναδέλφων του. Ἐχει δὲ ὡς ἀκολουθῶς.

«Κύριοι, ἡ γεωργία διέρχεται κρίσιν πρωτοφανῆ ἐν τῇ αἰκονομικῇ ἱστορίᾳ τῆς χώρας.

Ἡδὴ ἡ κυβέρνησις δικαίως ἐνησχολήθη περὶ τούτου, καὶ διὰ τοῦ νόμου τῆς 29 Μαΐου 1885 ἠθέλησε νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Τρόντι, τὰ ληφθέντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέτρα ἀπεδείχθησαν ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ. Αἱ τιμαὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ἀντὶ νὰ ὑψωθῶσι κατὰ λόγον τῶν ἐπιβληθέντων ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τελῶν, ἐξηκολούθησαν ἐκπίπτουσαι. Ὁ σῖτος τιμᾶται σήμερον κατὰ 1 φράγκον μέχρι 1 καὶ 25 ἑκατοστῶν ὀλιγώτερον ἢ πέρυσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ νόμου. Δὲν ὑπερβαίνει τὰ 20—21

φράγκα τὸ καντάριον· ἦτοι μένει οὐσιωδῶς κατωτέρα τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ τιμῆς.

Γνωστὴ εἶνε ἡ μεγάλη παραγωγή τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ τῶν Ἰνδιῶν δὲν θὰ βραδύνη νὰ ὑπερβῆ ταύτην, θὰ προκύψῃ δὲ ἀναγκαιῶς διὰ τοὺς ἡμετέρους σίτους ἀνταγωνισμὸς πολὺ μᾶλλον ἐπίφοβος ἐκείνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου σήμερον καταπονοῦνται.

Τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ σίτοι τοῦ Σικαγοῦ, μεταφερόμενοι εἰς Ἀβρην, δὲν στοιχίζουσιν ἢ 12 φρ. καὶ 15 ἑκατοστὰ τὸ ἑκατόλιτρον (ἦτοι 18 φρ. καὶ 20 ἑκατοστὰ πληρωνομένων τῶν τελωνειακῶν τελῶν). Οἱ σίτοι τῶν Ἰνδιῶν οἵτινες δὲν στοιχίζουσιν εἰς Μασσαλίαν εἰμὴ 12 φρ. καὶ 60 ἑκατοστὰ τὸ ἑκατόλιτρον, δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 18 φρ. καὶ 75 ἑκατοστὰ συμπεριλαμβανομένων τῶν τελωνιακῶν τελῶν. Παρουσιάζουσι λοιπὸν σπουδαίαν παρέκκλισιν πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ἡμετέρων γαλλικῶν σίτων.

Ὡστε εἰς τινὰ μέρη τῆς ἡμετέρας χώρας ἡ γεωργία πάσχει καὶ ἡ γῆ μένει ἐγκαταλελειμμένη.

Ἡ ἀγοραία ἀξία τοῦ ἐδάφους κατέπεσε σημαντικῶς, πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς τύχης τῆς Γαλλίας καὶ αὐτοῦ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἐπίσημα βιβλία τῶν εἰσπράξεων ὅπως ἴδωμεν ὅτι αὐταὶ ἐλαττοῦνται ἀναλόγως τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς κτηματικῆς ιδιοκτησίας.

Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· ἡ κακὴ κατάστασις τῶν ἀγρῶν εἶνε ἡ κυρία αἰτία τῆς κρίσεως, ἥτις μαστίζει τὴν βιομηχανίαν ἡμῶν καὶ τὸ ἐμπόριον, ἅτινα σπουδαίως διεξόδους εὕρισκον εἰς αὐτοὺς, ἀφοῦ ἡ ἐκτὸς τοῦ κράτους ἐξαγωγή δὲν ἀπορροφᾷ οὐδὲ τὸ ἐν δέκατον πέμπτον τῆς γενικῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς τῆς Γαλλίας. Μὴ δυναμένου πλέον τοῦ γεωργοῦ νὰ ἀγοράσῃ, ἢ κατανάλωσις σταματᾷ· καὶ ἡ βιομηχανικὴ ἡμῶν παραγωγή, τοσοῦτον καιρίως ἤδη πληγεῖσα ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν συμβάσεων, σταματᾷ καὶ σβέννυται κατ' ἀνάγκην μετ' αὐτῆς. Αὐταὶ αἱ ἀπαίσιαι συμβάσεις αἱ παραδίδουσαι ἡμᾶς μέχρι τοῦ 1892 εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐξωτε-

ρικοῦ, μᾶς ὑποχρεοῦσι σήμερον, ὅπως ἐμποδίσωμεν τὴν καταστροφὴν τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας, νὰ φορολογήσωμεν τὰ εἰσερχόμενα γεωργικὰ προϊόντα, τὰ μόνον, διὰ τὰ ὁποῖα διετηρήσαμεν τὴν πλήρη ἡμῶν ἐλευθερίαν ἐνεργείας.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ φρονήσεως· ἀλλ' εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἐλαφρὰ τις αὔξησις τοῦ τέλους τῆς εἰσαγωγῆς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ σίτου. Ἐφ' ὧντι ὕψωσις 2 φράγκων ἐπὶ τοῦ σίτου μάλιστα θὰ τὸν ἐπανέφερον εἰς τὰς ἄλλοτε ἀσθενεῖς τιμὰς.

Ἄλλ' οὔτε βραδυτέραν ὑπερτίμησιν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν· ἡ ἀνάπτυξις τῆς τοῦ σίτου καλλιέργειας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἢ τῆς μεταφορᾶς ταχύτης, ἢ μικρὸς ναῦλος καὶ ἡ εὐκολία τῆς σημερινῆς συγκοινωνίας μᾶς ἐξασφαλίζουν εἰς τὸ ἐξῆς κατὰ τῆς πιθανότητος ταύτης. Μᾶλλον δυνάμεθα νὰ φοβηθῶμεν ὅτι αὔξησις τέλους 2 φράγκων κατὰ καντάριον εἶνε ἀκόμη ἀνεπαρκὲς φάρμακον καὶ ὅτι ἡ ὑποτίμησις θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιτεινομένη πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς γεωργίας. Τότε δὲ, ἀδυνάτου καθισταμένης τῆς παραγωγῆς σίτου ἐν Γαλλίᾳ, θὰ κατασταθῶμεν διὰ τὴν δημοσίαν διατροφήν φόρου ὑποτελεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Μεθ' ὅλην τὴν ἐπίφοβον ταύτην περίπτωσιν, θὰ ἐπροτιμῶμεν, Κύριοι, νὰ μὴ ἐγγίσωμεν τὰ ἐδώδιμα καὶ νὰ ἠδυνάμεθα νὰ εὐρώμεν θεραπείαν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν ἄλλων μὴ τροφίμων προϊόντων τῆς γεωργίας, (παραδείγματος χάριν τῶν ὑφαντικῶν, τῶν ἐλαιωδῶν), ἢ ἡ ὑπαρξίς ἀπειλεῖται ὑπὸ τῆς κρίσεως. Ἄλλ' αἱ ἐμπορικαὶ συμβάσεις τοῦ 1880 καὶ 1881 περιορίζουσαι τὰ τέλη, ὧν εἰσὶ δεκτικὰ τὰ γεωργικὰ προϊόντα, τὰ προωρισμένα εἰς τὴν βιομηχανίαν, δεσμεύουσι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἐπὶ τούτου.

Ἀπέναντι τῆς ἀπελπισίας τῶν ἡμετέρων γεωργῶν, ὁ δισταγμὸς δὲν ἐπιτρέπεται πλέον. Ἄλλως τε ἠξέυρομεν ὅτι ἀποκαθιστῶντες δικαίαν ἰσορροπίαν ἐν τῇ τιμῇ τῶν δημητριακῶν καρπῶν, καθιστῶντες βιώσιμον τὴν γεωργίαν, θὰ δημιουργήσωμεν συγχρόνως πηγὴν ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργα-

τικούς ήμῶν πληθυσμούς, τοὺς τοσοῦτον ἀξίους ἐνδιαφέροντος καὶ τοσοῦτον φιλοπόνοους, καὶ διεξόδους εἰς τὰς ἡμετέρας βιομηχανίας, τὰς ὑποίας ἡ ἔλλειψις ἐσωτερικῆς καταναλώσεως καταδικάζει σήμερον εἰς τὴν ἀπεργίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα.

Δι' ὅλας ταύτας τὰς αἰτίας, Κύριοι, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ υποβάλωμεν ὑπὸ τὴν σκέψιν ὑμῶν τὴν ἀκόλουθον πρότασιν νόμου.

Ἄρθρον α'.—Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ὁ πίναξ Α, τιμολόγιον εἰσαγωγῆς τοῦ γενικοῦ τιμολογίου τῶν τελωνείων τοῦ ὀρισθέντος διὰ τῶν νόμων τῆς 7 μαΐου 1881 καὶ τῆς 28 μαρτίου 1885, τροποποιεῖται ὡς ἀκολουθῶς.

Τέλη (δέκατα μετὰ τῶν 4 τοῖς 0/0)

ΦΥΤΙΚΑΙ	Μονὰς ἐφ' ἧς ἐπιβάλλονται τὰ τέλη.	Προϊόντα κα- ταγωγῆς εὐρω- παϊκῆς ἢ εἰσα- γόμενα ἀπ' εὐ- ρώπης.		Προϊόντα κατα- γωγῆς ὑπερευ- ρωπαϊκῆς εἰσα- γόμενα ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Εὐ- ρωπαϊκῶν ἀ- ποθηκῶν.	
		Προϊόντα κα- ταγωγῆς εὐρω- παϊκῆς ἢ εἰσα- γόμενα ἀπ' εὐ- ρώπης.	Προϊόντα κατα- γωγῆς ὑπερευ- ρωπαϊκῆς εἰσα- γόμενα ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Εὐ- ρωπαϊκῶν ἀ- ποθηκῶν.	Προϊόντα κα- ταγωγῆς εὐρω- παϊκῆς ἢ εἰσα- γόμενα ἀπ' εὐ- ρώπης.	Προϊόντα κατα- γωγῆς ὑπερευ- ρωπαϊκῆς εἰσα- γόμενα ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Εὐ- ρωπαϊκῶν ἀ- ποθηκῶν.
Ἄλευράδη τρόφιμα.					
Σίτος	εἰς καρπὸν 100 χιλ.	5 φρ.	»	8 φρ.	60
καὶ σμιγός.	{ εἰς ἄλευρα —	9 φρ.	»	12 φρ.	60
Βρώμη καὶ σήκαλη	{ εἰς καρπὸν —	3 φρ.	»	6 φρ.	60
	{ εἰς ἄλευρα —	5 φρ.	»	8 φρ.	60
Κριθὴ	—	3 φρ.	»	5 φρ.	60
Κριθὴ παρεσκευασμένη πρὸς ζυθοποιίαν	—	3 φρ.	»	7 φρ.	40
Ἀραβόσιτος, ὄρυζα καὶ καλαμπόκιον (δαρὶ)	{ εἰς καρπὸν —	3 φρ.	»	6 φρ.	60
	{ εἰς ἄλευρα —	4 φρ.	»	7 φρ.	68

Ἄρθρον β'.—Οἱ ἀραβόσιτοι οἱ χρησιμοποιούμενοι πρὸς κατασκευὴν ἀμυλόκολλας ἀπαλλάσσονται τῶν τελῶν.

Κανονισμὸς τῆς δημοσίας διοικήσεως θὰ ὀρίσῃ τοὺς ὅρους

ἐντὸς τῶν ὁποίων θέλουν ἐνεργεῖσθαι ἡ παραλαβὴ καὶ ἡ χρῆσις τῶν ἀπηλλαγμένων τέλους ἀραβοσίτων.

Ἄρθρον γ'.—Οἱ ξένοι καρποὶ, τῶν ὁποίων οἱ εἰσαγωγεῖς ἤθελον δικαιολογήσει, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ὅτι ἐφορτώθησαν πρὸ τῆς 30 νοεμβρίου 1885, ἀπ' εὐθείας διὰ λιμένα γαλλικόν, γίνονται δεκτοὶ συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν τὴν ἰσχύουσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς φορτώσεώς των.»

Ἡ τρίτη πρότασις, γενομένη ὑπὸ τῶν κκ. Μιλοσώ, Μωνουρὸ, Παύλου Δεσανέλ καὶ Νοέλ Παρφέ, ἔχει ὡς ἑξῆς.

«Κύριοι, ἡ πάντοτε προϊούσα καχεξία τῆς γεωργίας ἐπέδρασεν ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν. Ἡ ἐτυμηγορία τοῦ τόπου ἐπιβάλλει εἰς τὸν νομοθέτην νέα καθήκοντα πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς ἐργάτας, καὶ κατὰ πρῶτον λόγον πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς γῆς.

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξε δυστυχῶς ὅτι τὰ τελωνειακὰ δικαιώματα τὰ ψηφισθέντα ὡς δοκιμαστικὰ ὑπὸ τῆς παρελθούσης Βουλῆς εἰσὶν ἀπολύτως ἀνεπαρκῆ ὅπως προστατεύσωσι τοὺς ἡμετέρους γεωργοὺς κατὰ τοῦ ξένου συναγωνισμοῦ.

Ἀπ' ἐτέρου, αἱ προρρήσεις τῶν ἀντιπάλων τῶν φορολογικῶν τούτων ἔσαν ἀφορᾶ εἰς τὴν ὑπερτίμησιν τῆς δημοσίας διατροφῆς, οὐδὲν ἑπληθύνθησαν.

Νομίζομεν λοιπὸν ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή νὰ ἐγκαταλίπωμεν τὴν πολιτικὴν τῶν μηχανημάτων, τῶν μισῶν μέτρων, νὰ προβῶμεν δὲ ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν ὁδὸν, εἰς ἣν εἰσῆλθον διαδοχικῶς πάντες οἱ μεγάλοι λαοὶ τοῦ κόσμου,—πλὴν ἐνός, τοῦ ὁποίου ἡ γεωγραφικὴ θέσις καὶ ἡ ἀποικιακὴ ἐξάπλωσις ἐξηγοῦσιν ἀρκούντως τὰ οικονομικὰ σφάλματά, — καὶ νὰ βοηθήσωμεν σπουδαίως τοὺς ἡμετέρους παραγωγεῖς οὐχὶ διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως συστήματος ἀπαγορευτικοῦ, ἀλλὰ διὰ νομίμων ἀποζημιώσεων, ἀναλόγων πρὸς τὰ μεγάλα βάρη, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται.

Διὰ τοῦ μέτρου τούτου θὰ ἐξασφαλίσωμεν εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον τὴν ἐλευθερίαν τῆς κυριωτάτης

αὐτῶν διεξόδου, τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, καὶ ὅα θεραπεύσωμεν τὸ κακὸν ῥιζηδόν, καθότι ἡ πρώτη αἰτία τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως εἶνε ἡ καχεξία τῆς γεωργίας.

Εἶνε ἄρα γε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐν τῇ σκέψει ἡμῶν δὲν ἀποχωρίζομεν τὰ τελωνειακὰ ταῦτα μέτρα ἀπὸ τοῦ συνόλου τῶν ἄλλων νομοθετικῶν μέτρων, τὰ ὅποια οἱ γενναῖοι ἡμῶν γεωργικοὶ πληθυσμοὶ δικαιοῦνται νὰ περιμένωσιν ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ;

Ἄλλὰ μέχρις οὗ ἐκτελεσθῶσι τὰ σπουδαῖα ταῦτα ἔργα, —τὰ ὅποια ἡ παροῦσα Βουλὴ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει θεωρήσει τιμὴν αὐτῆς νὰ ἀναλάβῃ, —δὲν βλέπομεν σωτηρίαν διὰ τὴν γαλλικὴν γεωργίαν εἰμὴ ἐν τῇ ἐνεργητικῇ πολιτικῇ, τῆς ὁποίας οἱ ἰσχυροὶ ἡμῶν ἀντίπαλοι μᾶς δίδουσι τὸ παράδειγμα καὶ μᾶς κέρνουσι νὰ αἰσθανώμεθα σιληρῶς τὴν ἀποτελεσματικότητά.

Ἄρθρον μόνον.—Ὁ πίναξ Α, τιμολόγιον εἰσαγωγῆς τοῦ γενικοῦ τιμολογίου τῶν τελωνείων, τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς.

Ἀγρονομικὰ καὶ κτηνικὰ

Προϊόντα καταγωγῆς εὐρωπαϊκῆς ἢ εἰσαγόμενα ἀπ' εὐθείας ἐκ χώρας ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης.

Σῖτος (εἰς καρπὸν καὶ σμιγῶς εἰς ἄλευρα	(τὰ 100 χιλ.)	6	φρ.
Βρώμη, βρίζα, κριθή.	—	9	»
Ἄραβόσιτος.	—	5	»
Κριθὴ παρεσκευασμένη πρὸς ζυθοποιίαν.	—	4	»
Πίτυρα καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν	—	3	»

Προϊόντα καταγωγῆς υπερευρωπαϊκῆς εἰσαγόμενα ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τῆς Εὐρώπης.

Σῖτος (εἰς καρπὸν καὶ σμιγῶς εἰς ἄλευρα	(τὰ 100 χιλ.)	9	φρ.	60
Βρώμη, βρίζα, κριθή	—	12	»	60
	—	7	»	60

Ἄραβόσιτος	(τὰ 100 χιλ.)	8	φρ.	60
Κριθὴ παρεσκευασμένη πρὸς ζυθοποιίαν.	—	7	»	60
Πίτυρα καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν.	—	6	»	60

Ἐκ τήνῃ.

Βόες (κατὰ κεφαλὴν)	45	φρ.
Ἄγελάδες	35	»
Ταῦροι	35	»
Βοῖδια, ταυρίδια, δαμάλεις	20	»
Μόσχαι	10	»
Κριοὶ, ἀμνάδες, πρόβατα.	7	»
Ἄρνια	2	» 50
Τράγοι, αἰγες, αἰγίδια	2	» 50
Χοῖροι	12	»
Γαλαθινὰ χοιρίδια, ἄνω τῶν 8 χιλογράμμων	2	»
Νωπὰ κρέατα (τὰ 100 χιλιόγρ.)	15	»
Ἄλατισμένα κρέατα.	15	»

Αἱ τρεῖς αὗται προτάσεις, ὑποβληθεῖσαι τῇ 28 νοεμβρίου εἰς τὴν πρώτην προεισαγωγικὴν ἐπιτροπὴν, ἐγένοντο ἀντικείμενον τῶν ἐκθέσεων τοῦ κ. Λέοντος Μαυρικίου, βουλευτοῦ τοῦ βορείου νομοῦ. Ἡ ἐπιτροπὴ προέτεινεν εἰς τὴν Βουλὴν νὰ λάβῃ αὐτὰς ὑπ' ὄψιν.

(Ἐκ τοῦ Δελτίου τῆς Ἑταιρίας τῶν γεωπόνων τῆς Γαλλίας).

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ἀἱ Νυκτερίδες.

Αἱ νυκτερίδες εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐντομοφάγα ζῷα. Πόσον ἔμως ἠδικήθησαν καὶ ἀδικοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ! Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρουν αὐτὰς ὡς ζῷα μυσσάρὰ καὶ κατηραμένα, οἱ Ἕλληνες τὰς φοβερὰς ἄρπυϊας παρίστανον φερούσας πτέ-

ρυγας νυκτερίδος, αὐτὸς δὲ χριστιανοὶ διὰ τούτων στολίζουσι τὸν διάβολον! Φρίκη καταλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους ὅταν αὐτὴν νυκτερίδες, ἐν καιρῷ νυκτός, πλησιάζωσι τὰς κατοικίας αὐτῶν προσελκούμεναι ὑπὸ τῶν φώτων. Οἱ εὐπιστοὶ παραδέχονται ὅτι ἡ προσπέλασις νυκτερίδος προμηνύει δυσυχήματα, αὐτὴ δὲ γυναῖκες ὅπως δικαιολογήσωσι τὸν τρόμον των ὑποστηρίζουσιν ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἐμπλέκονται εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Οὐδὲν ὅμως δικαιολογεῖ τὸν τοιοῦτον φόβον, ἐκτὸς ἂν αὐτὴν κόμαι οἰκοῦνται ὑπὸ ζουφίων, λίαν γνωστῶν παρ' ἡμῖν. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι αὐτὴν νυκτερίδες δὲν εἶνε μήτε ὠραία, μήτε χαρίεντα ζῶα. Τὸ στιλπνόν, μέλαν καὶ λεπτὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται μεταξύ τῶν δακτύλων ὡς τὸ ὑφασμα μεταξύ τῶν ράβδων ἀλεξιβροχίου (ὀμπρέλλας), οἱ φοβεροὶ ὄνυχες τῶν ὀπισθίων ποδῶν, τὸ σῶμά των, τὸ ὁμοιάζον πρὸς ποντικόν, τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ προσώπου, μεταξύ τῶν ὀπίσθων ἢ εἰς εἶνε παραδόξως ἐσχηματισμένη, ἢ περίεργος πτησίς των, ἢ μὴ ἔχουσα ὠρισμένην διεύθυνσιν, ἢ αἰφνιδία ἐμφάνισις καὶ ἐξαφάνισις των ἐν τῷ στότει τῆς νυκτός, τέλος ἢ ὀξεῖα κραυγὴ των συντελοῦσιν ὥστε τὰ ζῶα ταῦτα νὰ μισῶνται παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

Μόλα ταῦτα εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν ὑπάρχουσι πολλὰ ἤδη τῶν θηλαστικῶν τούτων πέτωμένων.

Ἐν καιρῷ χειμῶνος αὐτὴν νυκτερίδες διὰ τῶν ὀνύχων τῶν ὀπισθίων ποδῶν κρεμάμεναι ἀπὸ οἰουδήποτε κάπως ἐξέχοντος ἀντικειμένου, καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ἔχουσαι περιτετυλιγμένα διὰ τῶν πτερύγων των ὡς διὰ μανδύου ἀναμένουσιν ἡμικοιμισμένοι καὶ ἀκίνητοι τὸν θερμαίνοντα ἥλιον τοῦ ἔαρος, ὅστις συγχρόνως ἐξεγείρει εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔντομα δι' ὧν αὐταὶ τρέφονται. 60—70 μυῖαι ἢ ἄλλα ἔντομα μόλις ἀρκοῦσι διὰ τὸ ἐσπερινὸν δεῖπνον μιᾶς νυκτερίδος.

Ὅστις θέλει νὰ μὴ ἔχη μυῖας ἐν τῷ σταύλῳ ἢ τῷ βουστασίῳ αὐτοῦ ἄς ἐγκλείῃ ἐν αὐτῷ νυκτερίδας.

Αὐτὴν νυκτερίδες εἶναι οἱ καλλίτεροι θηρευταὶ ἐντόμων. Κυ-

ρίως καταστρέφουσι τὰς μηλολόβθας καὶ καταδιώκουσι πάσας τὰς νυκτερινὰς ψυχὰς (πεταλούδας), τῶν ὁποίων αὐτὴν κάμπαι τύσας καταστροφὰς ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ καλλιεργούμενα φυτὰ. Πάντα τὰ ἔντομα τὰ προσβάλλοντα τὰς ὀπώρας κατατρώγονται ὑπὸ τῶν δυστυχῶν τούτων ζώων, τὰ ὁποῖα ὅμως θεωροῦμεν ὡς ἐχθροὺς μας. Μηδεὶς ἄς μὴ πιστεύῃ εἰς τὰς φοβερὰς ἐκείνας διηγήσεις, κατὰ τὰς ὁποίας αὐτὴν νυκτερίδες λέγονται ὅτι πίνουσι καὶ ροφῶσι τὸ αἷμα τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν κτηνῶν. Εἰς τὰς θερμώτατας χώρας ὑπάρχουσι νυκτερίδες φονεύουσαι μικρὰ θηλαστικὰ ζῶα. Ἄλλ' αὐτὴν νυκτερίδες τῶν χωρῶν μας θέλουσι μόνον λευκὸν αἷμα ἐντόμων, δὲν ἀγαπῶσι τὸ ἐρυθρὸν καὶ θερμὸν αἷμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἄλλων θηλαστικῶν ζώων.

Αὐτὴν νυκτερίδες δὲν θηλάζουσιν, ὡς νομίζεται, ἐκ τῶν μαστῶν τῆς ἀγελάδος ἢ τῆς αἰγός, μήτε δίδουσιν, ὡς πολλοὶ πιστεύουσιν, εἰς τὰ παιδία φθειρας καὶ ἄλλα ζώφια. Αὐτὴν νυκτερίδες φέρουσι παράσιτά τινα ὁμοιάζοντα πρὸς ἀράχνας, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται γὰρ ζῆσασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Συμπέρασμα. Προστατεύωμεν τὰς νυκτερίδας διότι εἶνε ἐχθραὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν κήπων μας, τῶν δένδρων μας, τῶν ὀπωρῶν μας, τῶν ἀνθέων μας, τῶν φαγητῶν μας· παύσωμεν θεωροῦντες αὐτὰς ὡς κακοποιὰ ζῶα, ὡς ἀγγέλους δυστυχῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡ. ΔΗΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΩΣ ΘΙΩΡΩΝ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΩΝ

Ἐν πρώτοις δεόν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι ποικιλίαι ὀπωρῶν, αἵτινες διατηροῦνται ἐπὶ περισσότερον χρόνον ἢ ἄλλα. Οὕτως, ὡς γνωστὸν, τὰ πορτοκάλια τῆς Κρήτης, τὰ ἄπια τῆς Σκοπέλου, οἱ πρώιμοι πέπονες, ὕδρο-

πέπωνες (καρπούζια) και σταφυλαί, εν γένει δὲ πᾶσαι αἱ πρώϊμοι ὄπωροι διατηροῦνται συγκριτικῶς ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἄλλα εἶδη ὄπωρων, ὀψίμων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δυνατὸν νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ ἕξ, ἑπτὰ, καὶ ὀκτὼ πολλάκις μῆνας. Αἱ ταιαῦται ὄπωροι ἔχουσι συνήθως τὴν ἐπιδερμίδα σκληρὰν καὶ παχεῖαν. Αἱ πρὸς συντήρησιν ὄπωροι δέον νὰ ἦνε ἀλώβητοι, νὰ μὴ φέρωσι πληγὰς ἢ δῆγματα ἐντόμων, νὰ συλλέγωνται δὲ ὀλίγον πρὸ τῆς τελείας ὠριμάνσεως αὐτῶν καὶ νὰ απογγίζωνται καλῶς διὰ ξηροῦ καὶ μαλακοῦ πανίου.

Καὶ αἱ μὲν σταφυλαὶ διατηροῦνται ἀφ' οὗ προηγουμένως, ἀφαιρεθῶσιν ἀπ' αὐτῶν ἅπασαι αἱ βεβλαμμένοι ῥαγες, ὡς περιεγράφη ἄλλοτε λεπτομερῶς ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ (Ἑλλ. Γεωργίας τόμος Α'. σελ. 94). Οἱ πέπωνες καὶ οἱ ὑδροπέπωνες (τὰ χειμωνικά) φυλάσσονται καλῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὡς παρ' ἡμῶν συνηθίζεται, ἢτοι ἐντὸς λεπτοῦ ἀχύρου ἢ κρεμάμενοι καὶ μὴ θίγοντες ἀλλήλους. Τὰ ροδάκινα⁽¹⁾, τὰ μήλα καὶ τὰ ἄπια (ἀχλάδια, ἀπίδια) διατηροῦνται ἄριστα ἐπὶ πολὺν ὡσαύτως χρόνον τοποθετούμενα κατὰ σειρὰν καὶ ἀπέχοντά πως ἀπ' ἀλλήλων ἐπὶ τραπέζης, ἢ ἐὰν ἦνε πολλὰ, ἐπὶ ξυλίνων δίσκων ἢ κάλλιον ἐπὶ καλαμωτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων στρώννυται προηγουμένως ἐκ λεπτοῦ καὶ καθαροῦ ἀχύρου στρῶμα πάχους δύο τὸ πολὺ δακτύλων. Οἱ δίσκοι ἢ αἱ καλαμωταὶ αὐταὶ τοποθετοῦνται ἢ μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ κατ' ἀποστάσεις μιᾶς σπιθαμῆς, ἕνα κάτωθεν καὶ ἄνωθεν αὐτῶν κυκλοφορῆ ἐλευθέρως ὁ ἀήρ. Ποικιλίαι τινὲς μήλων καὶ ἀνευ τοσοῦτων περιποιήσεων δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν ἀρίστη καταστάσει. Τὰ ἄπια ὅμως, ὡς πολυχυμότερα καὶ ἔχοντα λεπτοτέραν ἐπιδερμίδα, ὅπως διατηρηθῶσιν ἔχουσιν ἀνάγκην μεγάλης προσοχῆς. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ὁ ἐν Πάτραις φίλος ἡμῶν κύριος Ἰωάννης Μακρυγιάννης διατηρεῖ κατ' ἔτος ἄπια ἐκ τῆς ποικι-

(1) Τὰ ροδάκινα ἐπὶ μόνον δύο ἢ τρεῖς τὸ πολὺ μῆνας εἶνε δυνατὸν νὰ διατηρηθῶσιν.

λίαν μπερὲ, ἐκθέσας δὲ ταιαῦτα εἰς τὴν κατὰ Μάιον τοῦ 1884 κηπουρικὴν ἐκθέσιν τοῦ Συλλόγου « Περνασσοῦ » ἐβραβεύθη λίαν ἐπαξίως. Εἶνε βεβαίως περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι πολλαὶ τῶν ὄπωρων τούτων κατὰ τὸ διάστημα τῆς διατηρήσεως αὐτῶν φθείρονται. Ὅθεν ἡ διατηρῶν αὐτὰς δέον ἀπαξ τοῦλάχιστου τῆς ἐβδομάδος νὰ ἐξετάζη τὰς καλαμωτὰς καὶ ν' ἀφαιρῆ ἀπ' αὐτῶν τὰς μάλλον ὠρίμους ἢ τὰς φερούσας σημεῖα ἀρχομένης σήψεως.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ τοὺς ἐσπεριδοειδεῖς καρπούς καὶ ἰδίως τὰ μανδαρίνια, — ὧν ἡ διατήρησις ἄλλως ἀποβαίνει δυσχερῆς. — Τὰ λεμόνια ὅμως καὶ τὰ πορτοκάλια διατηροῦνται εὐκόλως καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐντὸς λεπτοῦ ἀχύρου, ἢ τυλισσόμενα ἐντὸς ψιλοῦ χάρτου καὶ τοποθετούμενα κατὰ σειρὰς ἐντὸς κιβωτίων, τὰ ὁποῖα ἕνα μῆνα μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν καρπῶν ἀνοίγονται ὅπως ἐξαχθῶσιν ἀπ' αὐτῶν, ὅσα τῶν λεμονοπορτοκαλίων εὐρεθῶσιν ἐφθαρμένα ἢ δεικνύοντα προδιάθεσιν σήψεως. Ἐκ τῶν καρπῶν τούτων οἱ πρὸς διατήρησιν δέον σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ φέρωσι τὸν κάλυκα, ὅστις εἶνε τὸ ἐν εἴδει μικροῦ πρασίνου κομβίου ἄκρον τοῦ ποδίσκου (κοτσανίου), ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτάται ὁ καρπός. Ὅθεν οἱ καρποὶ οὗτοι συλλέγονται ἀπὸ τῶν δένδρων οὐχὶ ἀποσπώμενοι, ἀλλὰ ἀποκοπτομένου διὰ ψαλίδος τοῦ ποδίσκου παρὰ τὴν βάσιν τοῦ κάλυκος. Τὰ πρὸς ἀποστολὴν εἰς μεμακρυσμένα μέρη πορτοκάλια καὶ λεμόνια δέον νὰ συλλέγωνται σχεδὸν ἄωρα, ὅτε δηλαδὴ μόλις ἀρχίζουσι νὰ λαμβάνωσι τὸ τῆς ὠριμάνσεως χρῶμα.⁽¹⁾

Ἐκ τῶν ἄλλων ὄπωρων φυλάσσονται ἐπὶ τινα χρόνον τοποθετούμενα ἐντὸς λεπτοῦ ἀχύρου ἢ κρεμάμενα εἰς δέματα, τὰ φθινοπωρινὰ μέσπιλα (τὰ καλούμενα καὶ γερμανικὰ πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῶν ἰαπωνικῶν ἢ τῶν τῆς ἀνοιξέως

(1) Ἡ ἐν τῇ γεωργικῇ ὀχάλῃ τῆς Ἀϊώας (Ἠνωμένων Πολιτειῶν) κηθηγητῆς Βὼδ συμβουλεύει αἱ πρὸς ταξείδουσιν ὄπωροι νὰ περιτυλίσσονται διὰ χάρτου μοσχευθέντος ἐντὸς σαλισικοῦ ὀξέος. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο ὡς ἀντισηπτικὸν ἄριστον κωλύει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σήψεως.

μεσπίλων) και τὰ σοῦρβα (αἱ αὐγαριαί, τὰ οὖα τῶν ἀρχαίων—*Sorbus domestica*).

Κρεμάμενα ὡσαύτως φυλάσσονται ἐπὶ πολὺ τὰ ρόδια και τὰ κυδώνια.

Ὁ χώρος, ἐνθα αἱ ὀπώραι αὐταὶ θὰ διατηρῶνται, δεόν νὰ ἔχη τὰς ἰδιότητας τὰς περιγραφομένας ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς «Ἑλλ. Γεωργίας» (σελ. 97).

Αἱ πλείεσται τῶν ἄλλων ὀπωρῶν, ἕνεκα τῆς φύσεως αὐτῶν, καθίσταται ἀδύνατον νὰ διατηρηθῶσι πέραν ἡμερῶν τινῶν ἐν νωπῇ καταστάσει. Ἄλλ' αὐταὶ ὡς και πᾶσα ἄλλη ὀπώρα ἢ λαχανικὸν δύναται νὰ διατηρηθῶσιν ἐν καταστάσει ὀλίγον ἀπεχούσῃ τῆς νωπῆς διὰ τοῦ συστήματος τοῦ Ἀππέρ, περὶ οὗ ἐγένετο μνεῖα ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς «Ἑλλ. Γεωργίας» (σελ. 235) και ὅπερ ἔχει ὡς ἐξῆς.

Τὸ σύστημα τοῦτο στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι αἱ ὀργανικαὶ οὐσίαι διατηροῦνται ἀναλλοίωτοι ἐν χώρῳ μὴ περικλείοντι ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι σῆψις δέν δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἀνευ τῆς παρουσίας ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὅθεν ἔταν ἐν τινι δοχεῖῳ τίθηται οἰαδῆποτε ὑποκειμένα εἰς σῆψιν οὐσία και ἀφαιρῆται ἀπ' αὐτοῦ καταλλήλως ὁ ἀήρ, ἢ οὐσία αὕτη δύναται νὰ διατηρηθῇ ἐπ' ἀπειρον χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν ἐλαχίστην ἀλλοίωσιν. Ἡ βραχεῖα αὕτη ἐξήγησις ἀρκεῖ, νομιζῶ, ὅπως ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν θεωρίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος συστήματος, ὅπερ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἔχει ὡς ἀκολουθῶς.

Τὰς πρὸς διατήρησιν ὀπώρας ἢ τὰ λαχανικὰ θέτομεν πρῶτον ἐντὸς χύτρας μετὰ καθαρῷ ὕδατος και βράζομεν αὐτὰ ἐπ' ὀλίγον, δηλαδὴ ἀφίνομεν αὐτὰ νὰ πάρουν, ὡς λέγεται κοινῶς, μίαν βράσιν. Ἀκολουθῶς λαμβάνομεν πλατυστόμους φιάλας, τὰς ὁποίας ἔχομεν προχείρους ἐντὸς ἐτέρας χύτρας περιεχούσης ὕδωρ θερμὸν (αἱ πρὸς πλήρωσιν φιάλαι δεόν νὰ ἦνε θερμαί ἵνα δεχόμεναι τοὺς βεβρασμένους καρπούς μὴ θραύωνται) και πληροῦμεν αὐτὰς διὰ τῶν βεβρασμένων ὀπωρῶν ἢ λαχανικῶν μέχρι τοῦ μέσου τοῦ λαιμοῦ

αὐτῶν, φράσσομεν δὲ τὸ στόμιον διὰ κελῶς ἐφαρμοζομένου ἐκ φελλοῦ πώματος, τὸ ὅποτον στερεοῦμεν προσδένοντες αὐτὸ καταλλήλως διὰ βύμματος (σπάγγου) ἢ σῆματος λεπτοῦ και μαλακοῦ. Τὰς οὕτω πληρωθείσας και πωματισθείσας (σουπωθείσας) φιάλας θέτομεν ὀρθίαις ἐντὸς τρίτης χύτρας περιβεβλημένης ἐσωτερικῶς δι' ἀχύρων και περιεχούσης ὕδωρ τύσον, ὡστε τοῦτο νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὸν λαιμὸν τῶν φιαλῶν. Κατὰ τὴν κατὰ σειράν δὲ ἐν τῇ χύτρᾳ ταύτῃ τοποθετήσιν τῶν φιαλῶν θέτομεν μετὰξὺ αὐτῶν και ἄλλα ἀχυρὰ ἵνα προλάβωμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὴν θραῦσιν. Κατόπι τὴν περιέχουσαν τὰς πεπληρωμένας φιάλας χύτραν θέτομεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς και ἀφίνομεν νὰ βράσῃ τὸ ἐν αὐτῇ ὕδωρ ἐπὶ ἡμίσειαν τοῦλάχιστον ὄραν, ἵνα ἅπας ὁ τυχὸν ἐναπολείψῃς ἐν ταῖς φιάλαις ἀήρ ἐκδιωχθῇ διὰ τῶν πόρων τῶν φελλῶν, μεθ' ὅ καταδιβάζομεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς πυρᾶς και τὴν ἀφίνομεν νὰ καταψυχῇ τόσον ὡστε νὰ δυνάμεθα ἀκινδύνως νὰ λαμβάνωμεν διὰ τῆς χειρὸς τὰς ἐν αὐτῇ φιάλας, ὧν τὸ στόμιον βράζομεν ἐντὸς ἀναλελυμένης πίστες, κολοφωνίας, ρητίνης ἢ κοινοῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ, τοῦ χρησιμοποιουμένου πρὸς ἔμφραξιν τῶν οἴνοφιαλῶν.

Ἐντὶ τῶν φιαλῶν τὰ καταστήματα τὰ περὶ κειμένα ἀποτεθησαυρισμένα ἐδώδιμα (κονσέρβας) μεταχειρίζονται δοχεῖα ἐκ λευκοσιδήρου, τὰ ὅποια πωματίζουσι (σουπώνουσι) προσκολλῶντα τεμάχιον ἐκ λευκοσιδήρου, ὡς τοῦτο δύναται τις νὰ περὶ τῆς εἰς τὰ πωλούμενα ἐν τοῖς παντοπωλείοις δοχεῖα, τὰ περικλείοντα ἀστακοὺς και ἄλλα ἐδώδιμα. Εἶνεταὶ δὲ ἡ κόλλησις αὕτη ἐνόσω τὰ δοχεῖα εὐρίσκονται εἰσέτι ἐντὸς τῆς καταβρασθείσης ἀπὸ τῆς πυρᾶς χύτρας, ὅθεν ἐξάγονται καλῶς πεφραγμένα και μὴ περικλείοντα πᾶσις ἀέρα.

Αἱ οὕτω διατηρούμεναι ὀπώραι χρησιμεύουσι βεβαίως μόνον πρὸς κατασκευὴν κυματάσας, διατηροῦσι δὲ τὸ χρῶμα και τὴν ἰδιόζουσαν λεπτὴν γεῦσιν τῶν νωπῶν ὀπωρῶν.

Χρήσιμος ἰδίως ἀποβαίνει ἡ μέθοδος τοῦ Ἀππέρ πρὸς διατήρησιν λαχανικῶν, τὰ ὅποια οὕτως ἀποθησαυρίζομενα οὔτε

τὴν γεῦσιν οὔτε τὸ χρῶμα αὐτῶν ἀποβάλλουσι, μεγάλα δὲ ποσὰ κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην διατηρουμένων λαχανικῶν καταναλίσκονται κατ' ἔτος καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Αὐστραλίας καὶ ἐν Εὐρώπῃ (Ἑλλ. Γεωργίας τόμος Α΄. σελ. 235)· ἐν ταῖς Ἠνωμέναις μάλιστα Πολιτείαις, ἔνθα καὶ ἴδιαι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπάρχουσι φιάλαι, πᾶσα σχεδὸν οἰκογένεια, διὰ τοῦ συστήματος τούτου, ἀποταμιεύει διάφορα λαχανικά, τὰ ὅποια μόνον εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς εὐρίσκονται νωπὰ.

Προκειμένου περὶ λαχανικῶν καλὸν εἶνε ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ ἕτερον διατηρήσεως ἀπλούστερον σύστημα, ὅπερ εἶνε ἐν χρήσει ἰδίως παρὰ τοῖς ἀγρόταις τῆς Γαλλίας.

Τὰ πρὸς διατήρησιν λαχανικὰ ζεματίζονται διατηρούμενα ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐντὸς ζέοντος ὕδατος, ὅθεν ἐξαγόμενα τίθενται ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Ἀμέσως μετὰ τοῦτο στραγγίζονται καὶ ἀπλώνονται ἐπὶ 48 μὲν ὥρας εἰς τόπον ἀεριζόμενον καὶ σκιερὸν, ἐπὶ ἄλλας δὲ 48 ὥρας εἰς τὸν ἥλιον. Τὴν πέμπτην ἡμέραν τίθενται ἐπὶ δύο συνεχεῖς ὥρας ἐντὸς χλιαροῦ κλιβάνου (φούρνου), ἔνθα ἀποβάλλουσι καὶ τὴν ἐλαχίστην αὐτῶν ὑγρότητα. Ἀκολούθως συλλεγόμενα τίθενται ἐντὸς πανίνων σακκιδίων καὶ κρεμῶνται ἐντὸς καλῶς ἀεριζομένου καὶ ξηροῦ δωματίου. Ὅταν πρόκηται νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν, προηγουμένως μισχεύονται ἐπὶ 24 ὥρας ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος.

II. Γ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΞΗΡΑΝΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὄσων ἐγράψαμεν εἰς προγενέστερα τεύχη περὶ τοῦ ἀποξηραντηρίου τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ ἀναδημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ περὶ τῶν ἐν Αἰγίῳ πειραμάτων αὐτοῦ δημοσιευθέντα ἐν τοῖς «Σημερινοῖς Καιροῖς» τοῦ Αἰγίου (ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 14 Αὐγούστου 1885 Ἀρ. 219), ἐξ ὧν οἱ

ἀναγιῶσται ἡμῶν θὰ λάβωσιν ἀκριβῆ καὶ σαφῆ γνῶσιν τοῦ πράγματος.

Τὰ πειράματα τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ.

Κατὰ τὸ βραχὺ δημοσιογραφικὸν ἡμῶν στάδιον προσεπαθήσαμεν νὰ τηρήσωμεν τὴν ἐμπρέπουσαν ἀείπουτε περὶ τὴν ἐκφρασιν λεπτότητα, ἰδίως μάλιστα ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ προσώπων κατεχόντων ὅπως δῆποτε, ἔνεκα τῆς διανοητικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, θέσιν τινὰ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν κοινωνίᾳ, ἀλλ' ἢ χυδαίου τῆς γλώσσης ἦν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀφορμῆς, μετῆλθε καθ' ἡμῶν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» ὁ πρόην καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν κ. Δαμασκηνός, αἱ βάνουσι καὶ ἀγυραῖαι ὕβρεις, ἃς ἐπισωρεύει οὗτος κατὰ τοῦ ἀρίστου τῶν ἐν Ἑλλάδι Νομαρχῶν κ. Δ. Ἱερομνήμονος, ἢ ἀκατονόμαστος θρασύτης αὐτοῦ πειρωμένου διὰ τοῦ τύπου νὰ διαφεύσῃ τὴν ὀμόφωνον περὶ τῆς οἰκτρᾶς ἀποτυχίας τῶν πειραμάτων του ὀμολογίαν ὀλοκλήρου πύλεως, καὶ αἱ κακοήθεις ὅσον καὶ γελοῖαι ἱστορίαι ἃς ἐπενόησεν, ὅπως παραστήσῃ ὅτι οἱ Αἰγίεις, ἐκ μοχθηρίας δῆθεν καὶ κακεντρεχείας πρὸς τὰ ἄλλα σταφιδοφόρα μέρη, δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πειραμάτων του, ἐπιβάλλουσι ἡμῖν ἀπαραίτητον καθῆκον νὰ φέρωμεν τὸ κατάλληλον βᾶπισμα ἐπὶ τῆς παρεΐας τοῦ χυδαίου τούτου ὑβριστοῦ, ὅστις ἀφοῦ διὰ τῆς ἐθνωφελοῦς ἐπινοήσεώς του ὑπέβαλε τὸν δῆμον εἰς ματαίαν καὶ ἀσκοπον δαπάνην 1400 δραχμῶν, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλεν ἤδη εἰς ἀντάλλαγμα τῆς δημοτικῆς ταύτης θυσίας νὰ ὑβρίσῃ ἀπαντας τοὺς ἡμετέρους συμπολίτας.

Οὐδεὶς ποτε ἤλπιζεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ περισαίνων τοὺς πάντας κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν του καὶ μυρίας ἀνομαλογῶν τῷ τόπῳ χάριτας διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς οὗτος παρέσχε πᾶσαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πειραμάτων του εὐκολίαν, ὁ ἐκλιπαρῶν μετ' εὐτελείας παρὰ τῶν διαφόρων συμπολιτῶν μας τηλεγραφήματα εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν ἀγγέλλοντα τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς ἐπινοήσεώς του, ὁ προκαλῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἡμέρας ὅτε μὲν τὸν

οϊκτον, ὅτε δὲ τὰ σκώμματα καὶ τὸν χλευασμὸν τῶν θεω-
μένων αὐτὸν ἐνασχολούμενον μετὰ κωμικῆς ὄντως σπουδαι-
ότητος, ὑπὸ τῆς καυστικῆς ἀκτίνης τοῦ ἡλίου ἀκτίνης καὶ τὴν
ἐκ τοῦ καιομένου κλιβάνου μεταδιδομένην θερμότητα, πρὸς
ἐφαρμογὴν μεθόδου, ἥτις ἀποσιμπετικὴ καὶ ὄχι ἀποξήραντικὴ
ἔπρεπε μάλλον νὰ ἐπικληθῆ, οὐδαίς, λέγομεν, ἤλπιζεν ὅτι
μετακλίτων οὗτος εἰς Ἀθήνας, θὰ συνίστα λιβελλογραφικὸν
αὐτόθι γραφεῖον, ἐξ οὗ θὰ ἐξεσφενδόνιζε τοὺς μετὰ τασαύ-
της καλλιπεύας καὶ ἀβρότητος γεγραμμένους δημοσιογρα-
φικοὺς αὐτοῦ μύθους κατὰ τῆς πόλεως ἐκείνης, εἰς ἣν ὤ-
φειλε νὰ εὐγνωμονῆ μεγάλως ἂν ὄχι δι' ἄλλο τι, τοῦλάχιστον
διὰ τὴν σπανίαν ὑπομονὴν, ἣν ἔδειξεν ἀνεχομένη τοῦτον
παίζοντα, δαπάνη τοῦ δήμου, ἐπὶ τασαύτας ἡμέρας τὴν ἐν
ὑπαίθρῳ ἐκείνῃ κωμῶδιαν, ἥτις εἰς πᾶσαν ἄλλην ἑλληνι-
κὴν πόλιν θὰ κατέληγεν ἀφεύκτως εἰς ὑποδοχὴν τοῦ κ.
Δαμασκηνοῦ προσομοίαν ἐκείνης, ὑφ' ἧς παρακολουθεῖται ὁ
Ἀγαθόπουλος τοῦ Μολιέρου κατὰ τὴν πρώτην ἐν τῇ σκηνῇ
ἐμφάνισίν του.

Ἐμὲθα ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐννοοῦσιν ὑπὲρ πάντα ἄλλον νὰ
σέβωνται τὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς πᾶσαν εὖ ἡγμένην κοινωνίαν
καθ' ἣκοντα καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ξενίας, ἀλλὰ φρονοῦμεν, ὅτι
μόνον διὰ τοιαύτης πανηγυρικῆς ἐνταῦθα ἐπισφραγίσεως τοῦ
οϊκτροῦ ναυαγίου του, ἡδύνατο νὰ συνετισθῆ ἄνθρωπος,
ὅστις ἔχει τὴν θρασύτητα οὐ μόνον νὰ παραμορφώσῃ γεγο-
νότα, ἀτινα ἀντελήφθη ὀλόκληρος πόλις, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπο-
καλῆ ἀναιδεῖς ψεύστας (!!) ἐκείνους, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ὤ-
φειλον ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθ' ἣκοντος νὰ μὴ ἐπιτρέψωσι νὰ
φανακίζηται ἐπὶ πλέον τὸ κοινὸν παρ' ἀνθρώπου ὀρμωμένου
πρὸς τοῦτο ἐκ κερδοσκοπικῶν ἴσως σκέψεων.

Ἄλλ' ἂν ὁ συντάκτης τῶν « Σημ. Καιρῶν », ὁ τοσοῦτον
προθύμως περασχῶν καὶ ὡς δημοτικὸς σύμβουλος, καὶ ὡς
μέλος τῆς ἐπιτροπείας, καὶ ὡς δημοσιογράφος, τὴν ἐαυτοῦ
συνδρομὴν ὑπὲρ τῆς ἐκτελέσεως τῶν πειραμάτων τοῦ κ. Δα-
μασκηνοῦ, θεωρῆται ἤδη παρὰ τούτου ὡς ἀναιδῶς ψευδό-

μενος, ἂν ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς « Ἐφημερίδος » κ. Γ. Ἀλεξάν-
δρουπoulos προσεπάθησε διὰ τῆς δικαστικῆς τῶν γεγονότων
νὰ ἐπισκιάσῃ τὸ ἀγέρκτον κλέος, ὅπερ προσεπορίσατο αὐτῷ
ἢ ἐφαρμογὴ τῆς μεγαλοφυΐας ἐφευρέσεώς του, τότε δικαί-
δὲν ἐπικαλεῖται ὑπὲρ ἐαυτοῦ τὴν μαρτυρίαν οἰουδ' ἦποτε ἄλ-
λου Λιγυέως ἔστω καὶ ἐκ τῶν μάλλον φιλικῶς πρὸς αὐτὸν δια-
κειμένων; Διότι γνωρίζει βεβαίως κάλλιστα ὅτι οὐδαίς ἄν-
θρωπος σεβόμενος ἐκυτόν καὶ τὴν κοινωνίαν ἐν ἣ ζῆ δύνα-
ται νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ οἰκίσκος τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ ἐξή-
γαγέ ποτε ἀπεξήρατον σταφιδόκαρπον ἀρίστης ποιότητος.
Ἐθεώρησε λοιπὸν φρονιμώτερον νὰ μὴ ἐπικαλεσθῆ τὴν μαρ-
τυρίαν οὐδενός, ἀφοῦ μάλιστα παρετήρησεν ὅτι πάντες οἱ
γράψαντες μέχρι τούδε περὶ τῶν πειραμάτων του ψεύδονται
ἀναιδῶς !!!

Ψεύδεται λοιπὸν, κατὰ τὸν φιλαληθέστατον κ. Δαμα-
σκηνόν, ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Λιγυαλίας κ. Α. Παναγιω-
τόπουλος. Ψεύδονται οἱ ἐν τῇ κατωτέρῳ δημοσιευμένῃ
ἐκθέσει ὑπογεγραμμένοι κ. Ἀθ. Φαραζουλῆς δήμαρχος Λι-
γυέων, κ. Διομ. Πολυχρονιάδης πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμ-
βουλίου καὶ δις δημαρχεύσας ἄλλοτε ἐν τῷ τόπῳ, καὶ κ.
Σπ. Ἰωαννίδης ἀστυνόμος Λιγίου καὶ ἰατρὸς. Ψεύδεται ὁ
δήμαρχων πρόεδρος κ. Μ. Γιαννόπουλος βεβαιῶν δι' ἐπιστή-
μου ἐγγράφου, ὅτι ὁ πρὸς δοκιμασίαν τῶν πειραμάτων τοῦ
κ. Δαμασκηνοῦ χρησιμεύσας σταφιδόκαρπος ἀγορασθεὶς ἀντὶ
350 δρ. ἐπωλήθη μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν ἀντὶ ἐξήκοιτα μί-
νον θραγμῶν ὡς μὴ ἐμπορεύσιμος. Πάντες λοιπὸν ψεύδον-
ται καὶ μόνον ὁ κ. Δαμασκηνὸς καὶ ὁ συνεπίκουρος τούτου
ἐν τε τῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν οἰκίσκων
Φραγκουδάκης λέγουσι τὴν ἀλήθειαν.

Βεβαίως παρ' ἐγκεφάλου ἐκτεθέντος ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ
πλέον ἡμέρας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διπλῆς θερμότητος τῆς τε
τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ κλιβάνου, καὶ ἀποξηρανθέντος κατ' ἀκα-
λουθίαν πλειότερον ἴσως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν τῷ οἰκίσκῳ στα-
φιδόκαρπου, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἀναμῆναι τις καλλιτέραν φυ-

πυλωγικήν λειτουργίαν, ἀλλ' ἐνομίσαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρὸς θὰ εἶχε πλειοτέραν συναίσθησιν τῆς ἰδίας του ἀξιοπρεπείας, ὥστε νὰ μὴ ἐπικαλεσθῆ τὴν δημοσιογραφικὴν ἀρωγὴν τοῦ ὑπηρέτου του. Καὶ ἐν τούτοις, τὰ πάντα ἠδύνατό τις νὰ ἀναμείνη παρ' ἐκείνου ὅστις, ἀφοῦ ὑπέβαλε τὸν δῆμον εἰς τοσαύτας μωρὰς καὶ ἀνοήτους δαπάνας ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ διακοσίας ἑπτὰ δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ εἰρημένου ὑπηρέτου του.

Καὶ μετὰ τοιαύτην λοιπὸν, οὐχὶ πλέον δαπάνην ἀλλὰ σπατάλην τῶν δημοτικῶν χρημάτων, τολμᾷ ὁ κ. Δαμασκηνὸς νὰ ὑβρίζῃ σκαιῶς καὶ βαναύσως τὸν ἀξιόλογον νομάρχην Ἀχάϊας κ. Ἱερομνήμονα, διότι ἐγκρίνας οὗτος ἐπιτετριμμένως τὴν ψηφισθεῖσαν παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δαπάνην, ἐνόμισε καθήκόν του, γνωρίζων ἴσως καὶ τὴν ἐστὶ Δαμασκηνὸς, νὰ συστήσῃ τοῖς κκ. δημοτικοῖς συμβούλοις πλειοτέραν φειδῶ περὶ τὴν δημοτικὴν περιουσίαν, ἀφοῦ μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ δοκιμασίας κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις δίκαιον ἦτο νὰ γίνῃ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου δαπάνη, ὡς ἐγένοντο καὶ αἱ παρὰ τῶν διαφόρων ἄλλων ἐφευρετῶν. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ ὅτι «ὁ κ. Ἱερομνήμων ἔγραφεν εἰς διαφόρους ἐνταῦθα νὰ παρεμβάλωσι προσκύμματα, ὥστε νὰ μὴ γείνωσι τὰ πειράματα» τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, θεωροῦμεν πάντῃ περιττὸν νὰ ἀπαντήσωμεν, διότι ἄνθρωπος πάσχων ἐκ ψευδαισθήσεων (hallucination) καὶ παραπαίων κατ' ἀκολουθίαν τὰς αἰσθήσεις, δύναται νὰ διαβλέπῃ πανταχοῦ ἐχθροὺς ἀνυπάρχοντες ὑποσκάπτοντας τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντος μεγαλείου του, ἀλλ' ἡμεῖς οὐδόλως ὑποχρεούμεθα νὰ ἀπαντῶμεν πρὸς τὰς τοιαύτας ἐκτροχιάσεις τῶν διαφόρων φυσιολογικῶν λειτουργιῶν.

Ἐν τέλει δὲ διαβεβαιοῦμεν τὸν κ. Δαμασκηνὸν ὅτι ἡ ἠθικὴ ποιότης τοῦ συντάκτου τῶν «Σημ. Καιρῶν» εἶνε ἀπῆλλαγμένη μέχρι τοῦδε τοῦ ρύπου πάσης τυχοδιωκτικῆς ἐπιχειρήσεως γινομένης μάλιστα διὰ ξένων περιουσιῶν.

Ἰδοὺ ἡ ἔκθεσις τῆς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου
ἐκλεχθείσης ἐπιτροπῆς.

Ἐν Αἰγίῳ σήμερον τὴν 2 Αὐγούστου συνελθόντες οἱ ὑποφαινόμενοι, συνεπέρι πρᾶξεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, δι' ἧς ἐξελέγημεν μέλη ἐπιτροπείας ἐπιτετραμμένης ἵνα διαχειρισθῆ τὴν χορηγηθεῖσαν παρὰ τοῦ δήμου πίστωσιν πρὸς δοκιμασίαν τῆς πρὸς ταχυτέραν ἀποξήρανσιν τοῦ σταφιδοκάρπου ἐπινοηθείσης μεθόδου τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, καὶ προκαλουμένης βεβαιώσῃ τὴν πορείαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του, συνετάξαμεν τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν.

Παρέσχομεν τῷ κ. Δαμασκηνῷ, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω καὶ νομίμως ἐγκριμένην ἀπόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀπασαν τὴν δαπάνην πρὸς κατασκευὴν δύο ἐκσανίδων οἰκίσκων, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἔμεινεν ἡμιτελής. Ὁ χρησιμοποιοηθεὶς οἰκίσκος ἔχων μήκος μέτρων 4, πλάτος μ. τριῶν καὶ ἡμίσεως καὶ ὕψος δύο καὶ 80 ἑκατοστομ. ἐφράσσετο καθ' ὅλην τὴν μεσημβρινὴν αὐτοῦ πλευρὰν δι' ὑέλων· ἐπίσης δ' ὑκλωσκεπῆς ἦτο καὶ ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐπικλινήσας τούτου στέγη. Ἐξώθεν τοῦ οἰκίσκου παρὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς γωνίαν κατασκευάσθη κλίβανος συγκοινωνῶν μετὰ πηλίνου σωλήνος διατρέχοντος ἐλικοειδῶς καὶ ὑπογείως τὸν εἰρημένον οἰκίσκον καὶ ἀπολήγοντος πρὸς τὴν ἐν τῇ δυτικῇ γωνίᾳ ὑπάρχουσαν καπναδύχην ἐκ φύλλων σιδήρου, ἀνωθεν δὲ τῆς στέγης κατὰ τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν ὑψοῦτο ὁ πρὸς δίωδον τῶν ὑδρατμῶν χρησιμεύων ἐξατμιστήρ.

Ἐντὺς λοιπὸν τοῦ οἰκίσκου τούτου ἠπλώθησαν ἐπὶ ἐννέα σπαγυστοιχιῶν 76 κάλαθοι χλωροῦ σταφιδοκάρπου ἰσοδυναμοῦντος πρὸς 1200 ὡς ἔγγιστα ἐνετικῶς λίτρας ἀπεξηραμένου. Ἡ ἀποξήρανσις τοῦ εἰρημένου σταφιδοκάρπου ὑπεβοηθεῖτο κατὰ τὴν νύκτα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν ἡμέραν, καὶ διὰ τεχνητῆς θερμότητος μεταδιδομένης ἐκ τοῦ καιομένου κλιβάνου. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πρὸς θετον τεχνητὴν θέρμανσιν ἡ ἀποξήρανσις προέβαινε λίαν βραδέως καὶ

ἀνομοίως. Τὸ ἐν τῷ οἰκίσκῳ θερμομέτρον οὐ μόνον δὲν ἐδείκνυεν ὑψωσιν θερμοκρασίας, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου προσβαλλομένων στροβιλάδων κατήρχετο τοῦτο κατὰ τρεῖς καὶ τέσσαρας βαθμοὺς καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀνηρητημένου ἔξωθεν τοῦ οἰκίσκου θερμομέτρου. Ἡ δ' ἐν τῷ οἰκίσκῳ συμπύκνωσις τῶν ὑδρατμῶν ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὸ ὑγρόμετρον ἔφθανε πολλάκις μέχρις 90 βαθμῶν. Οὕτω λοιπὸν ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι πᾶσα περαιτέρω ἀπόπειρα πρὸς ἀποξήρανσιν τοῦ σταφιδοκάρπου καθίστατο ματαιία, ἤρξατο δὲ μάλιστα προβαίνουσα ἐν αὐτῷ ἡ σήψις, διετάχθη περὶ τὴν ἐβδόμην πρὸς τὴν ὑγρότην ἡμέραν ἡ ἐξαγωγή τοῦ βεβλαμμένου τούτου σταφιδοκάρπου καὶ ἡ ἀπλωσις αὐτοῦ ἐπὶ ἀλωνίου.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πειράματος τούτου ὁ κ. Δαμασκηνὸς προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἑτέρου τοιούτου, μετὰ τινὰς προηγουμένας τροποποιήσεις περὶ τὰς σπαιγοστοιχίας, τὸν σωλῆνα, τὴν ἐστίαν κλπ. ἀλλ' ἐν τῷ πειράματι τούτῳ μετεχειρίσθη μόνον τριάκοντα καλάθους χλωροῦ σταφιδοκάρπου. Ἡ τεχνητὴ θέρμανσις ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης ἐξηκολούθει διαρκῶς μέχρι τῆς τετάρτης ἡμέρας ὅτε ἔπαυε μὲν ἡ εἰρημὴν θέρμανσις, ἀλλ' ὁ σταφιδόκαρπος παρέμενε ἐν τῷ οἰκίσκῳ, ὅπου ἐξάχθει τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἠπλώθη ἐπὶ ἀλωνίου. Καὶ ἐν τῷ πειράματι τούτῳ παρετηρήσαμεν ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀποξήρανσις τοῦ σταφιδοκάρπου προέβαινε ἀνομοίως. Μολονότι τὸ πείραμα τοῦτο, ὡς ἰδιωτικόν, δὲν περηκαλουθήσαμεν μετ' ἐπιστάσεως, ἀφοῦ μάλιστα οὔτε ἐκλήθημεν κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν του, οὐχ ἦττον παρετηρήσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν πορείαν αὐτοῦ καὶ τὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ δαπάνη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πρώτου πειράματος καὶ κατασκευὴν τῶν δύο οἰκίσκων ἐξ ὧν ὁ εἰς ἔμεινε, ὡς εἴπομεν, ἐντελῶς ἠμιτελής, ἀνῆλθεν εἰς 1022 δρ. τὴν δὲ δαπάνην τῆς θέρμανσεως δὲν ὑπελογίσσαμεν.

Πρὸς βεβαίωσιν συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη τὸ παρὸν διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὰ μέλη

Δ. Θ. Παραζουλῆς		Σ. Γωαννίδης
Δ. Πολυχρονιάδης		Στ. Χριστοδουλόπουλος

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΙΓΙΕΩΝ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΕΙ

Ὅτι ὁ πρὸς δοκιμασίαν τῶν πειραμάτων τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ χρησιμεύσας σταφιδόκαρπος ἐξ ἐβδομήκοντα καλάθων ἀγυρασθεῖς ἀντὶ 350 (τριακοσίων πενήκοντα) δραχμῶν ἐπωλήθη, μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν, ἐπὶ δημοπρασίας ἀντὶ δραχμῶν ἐξήκοντα 60, καθόσον ἡ ποιότης τούτου ἦτο μὴ ἐμπορεύσιμος. Ἡ δὲ τιμὴ αὕτη προσεφέρθη ἔνεκα τῆς ἐνωτικῆς μετὰ τῶν οἰκίσκων ἐκποιήσεως, ἀναγκασθέντος τοῦ ἀγυραστοῦ εἰς τὴν ἀνωτέρω προσφορᾷ.

Ἐπὶ τῆ αἰτήσει τοῦ Π. Χριστοδουλοπούλου ἐκδίδομεν τὸ παρὸν ἕνα τοῦ χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ.

Αἴγιον, τῆ 10 Ἀυγούστου 1885

Ὁ δημαρχεὺν πάρεδρος

(Γ. Σ.) **Κωνσταντῆ Γεωργιάδης**

Μ Ε Σ Ο Ν

ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΟΙΝΩΝ

«Πρὸς τὸν Κ. Ὑπουργὸν τῆς γεωργίας (τῆς Γαλλίας) ἀνεκοινώθη ἐνδιαφέρουσα ἐκθεσις περὶ τῶν πειστικῶν δοκιμῶν νέας περιέργου μεθόδου πρὸς βελτίωσιν τῶν οἴνων καὶ ἐξασφάλισιν τῆς διατηρήσεως αὐτῶν.

Ἡ μέθοδος αὕτη συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποβάλλωμεν τοὺς

οίνους εἰς σφοδρὸν ψύχος (1), παραγόμενον τεχνιτῶς ἐν κυλίνδροις διὰ πνευματικῆς μηχανῆς ποιούσης κενόν.

Εἰσάγοντες ἐν τοῖς κυλίνδροις οἴνους δύο μηνῶν, οἰασδῆποτε καταγωγῆς καὶ ποιότητος, ἀρκεῖ νὰ ἐγένετο καλῶς ἡ οἰνώδης ζύμωσις των (τὸ βράσιμον), τὸ φυσικὸν ὕδωρ τὸ ἐν τῷ οἴνῳ περιεχόμενον μεταβάλλεται εἰς μικρὰ ἀχρῶα κρυστάλλα (πάγον). Τότε ἐξάγομεν τὸν οἶνον ἐκ τῶν κυλίνδρων καὶ τὸν μεταγγίζομεν εἰς δοχεῖον.

Ἐὰν ὁ οἶνος ἦνε ἀδύνατος, ἐὰν δηλαδὴ περιέχη ὀλίγον οἰνόπνευμα, δυνάμεθα ἀμέσως νὰ τὸν τροποποιήσωμεν ἀφαιροῦντες μέρος ἢ τὸ ὅλον τῶν κρυστάλλων κατὰ τὴν μετάγγισιν.

Ἐπειδὴ τὰ κρυστάλλα ταῦτα δὲν περιέχουσιν εἰμὴ ὕδωρ καθαρὸν, ἡ ἀφαίρεσις των δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν φύσιν τοῦ οἴνου, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀυξάνει ἐπαισθητῶς τὴν εἰς οἰνόπνευμα πλουσιότητά του.

Ἐβεβαιώθη ὅτι εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν κατάψυξιν ὁ οἶνος γίνεται διαυγῆς καὶ λαμπρὸς· τὸ ἄρωμα καὶ ἡ ἡδύτης αὐτοῦ ἀυξάνουσι σημαντικῶς, διότι διὰ τοῦ ψύχους ἐξαφανίζονται πάντα τὰ προκαλοῦντα τὴν ἐπανάληψιν τῆς ζύμωσης μόρια, ἅτινα εἰσὶν ὄντα ὀργανικὰ, καὶ ὧν ἡ ἐπίδρασις εἶνε ἀναντιρρήτως ἐπιβλαβής.

Τὰ μόρια ταῦτα καταβυθίζονται μετὰ τῶν λευκωματοειδῶν καὶ βαρειῶν ὑλῶν, αἵτινες ἐπιπλέουσιν ἐν τῷ οἴνῳ, εἰς τρόπον ὥστε οὗτος μένει ἀπηλλαγμένος πάσης ἀλλοιώσεως.

Ἡ διοίκησις σκοπεύει νὰ ἐξακολουθήσῃ δι' ἴδιον ἑαυτῆς λογαριασμὸν νέας δοκιμὰς αἵτινες γνωστοποιηθῆσονται.»

(Ἐκ τοῦ «Vigneron Narbonnais»)

(1) Περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ψύχους ἐπὶ τῶν οἴνων ἴδε «Ἑλλ. Γεωργίας» τόμ. Α', σελ. 233.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ (*)

Περὶ τῶν γαλλικῶν γεωπονικῶν σχολῶν. Τῷ κ. Ν. Σ. Π. εἰς Λευκωσίαν.—Πρὸς ἐπιστημονικὴν σπουδὴν τῆς γεωπονίας αἱ τελειότεραι σχολαὶ τῆς Γαλλίας εἶνε ἡ τοῦ Grignon, εἰδικὴ περὶ τὴν μεγάλην λεγομένην καλλιέργειαν καὶ κάλλιον κατηρτισμένη· ἡ τοῦ Grand-Jouan, εἰδικωτέρα περὶ τὴν κτηνοτροφίαν· καὶ ἡ τοῦ Montpellier, εἰδικωτέρα περὶ τὴν ἀμπελοργίαν καὶ τὴν σηροτροφίαν. Προσέτι ὑπάρχει ἡ ἐν Βερσαλλίαις εἰδικὴ σχολὴ τῆς κηπουρικῆς (ἀνθοκομίας, δενδροκομίας, λαχανοκομίας καὶ ὀπωροκομίας), διευθυνομένη ὑπ' ἀνδρὸς ἐμπειροτάτου, ἀρίστα κατηρτισμένη καὶ θεωρουμένη ἡ ἀρίστη εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐν ταῖς σχολαῖς ταύταις οἱ φέροντες ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ γυνασίου εἰσέρχονται ἄνευ ἐξετάσεων. Διὰ διδάκτρα δὲ, τροφήν, κατοικίαν καὶ πλυστικὰ πληρώνουσι 1000—1200 φράγκα χρυσᾶ κατ' ἔτος. Εἰς νέον ἐγκρατῆ καὶ ἔχοντα κύριον αὐτοῦ μέλημα νὰ σπουδάσῃ, ἕτεροι χίλια χρυσᾶ φράγκα κατ' ἔτος ὑπεραρκοῦσι διὰ τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀνάγκας, ἢτοι ἐνδύματα, βιβλία κ. τ. λ.

Οἱ ἀποτεινόμενοι πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῶν σχολῶν τούτων λαμβάνουσι τοὺς κανονισμοὺς αὐτῶν καὶ οἰασδῆποτε ἄλλην σχετικὴν πληροφορίαν.

Ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς ταύταις καίτευσις διαρκεῖ ἐπὶ τριετίαν. Ἀλλ' αὕτη εἶνε ἐντελῶς ἀνεπαρκῆς ἄνευ προηγουμένης πρακτικῆς ἀσκήσεως, ἣτις δέον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ διετίαν τοῦλάχιστον. Οὕτως ὁ μεταβαίνων εἰς Γαλλίαν πρὸς σπουδὴν τῆς γεωπονίας δέον πρῶτον νὰ εἰσέρχεται ἐν τινὶ ἰδιωτικῷ ἀγροκηπίῳ ἢ πρακτικῷ γεωργικῷ σχολείῳ, ὅπερ δύνα-

(*) Γνωρίζομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι ἀπαντῶμεν κατὰ προτίμησιν εἰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, καὶ ὅτι τὰ ὑποβαλλόμενα ἡμῖν ζητήματα δέον νὰ ἐκτίθενται εὐκρινῶς καὶ εὐαγηνώστως.

ται να υποδείξη ὁ διευθυντῆς τῆς γεωπονικῆς σχολῆς, ἐν ἣ ὁ Ἑλληὴν μαθητῆς θὰ σπουδάσῃ. Ἐν τούτῳ ὁ σπουδαστῆς ἐργαζόμενος ἐπὶ διετίαν ἰδίαις χερσὶ θὰ κατανοήσῃ τὰ συστήματα τῶν διαφόρων καλλιεργείων καὶ θὰ ἐκμάθῃ τὴν γλώσσαν, ὥστε εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ σχολῇ εἰσόδου αὐτοῦ θὰ ἐννοῇ τοὺς καθηγητὰς καὶ θὰ διευκολύνηται εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν μαθημάτων αὐτοῦ καὶ τῶν ὄρων τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐπιστήμης ἐν τῇ πράξει.

Ἐπερὶ Πιατηρήσεως ὀπωρῶν καὶ λαχανικῶν. Τῷ κ. Ν. Π. Μ. Δ. Ν. εἰς Καλάμας. — Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐδέησε ν' ἀναπτύξωμεν ἐν ἐκτάσει, συνετάχθη ἴδιον ἄρθρον, ὅπερ κατεχωρίσθη ἐν τῇ 71 σελίδι τοῦ παρόντος τεύχους, εἰς ὃ παραπέμπομεν ὑμᾶς.

Ἐπερὶ ἐμφυτεύσεως ἀμπελίων. Τῷ κ. Ε. Σ. εἰς Βιεννισσαν. — Ὅταν οἱ στίχοι τῶν ἀμπέλων ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων δύο μέτρα, δύναται τις εὐκόλως νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἄροτρον πρὸς καλλιέργειαν αὐτῶν. Εἰς ξηρὰς καὶ ἀπεστραγγισμένας διὰ χανδάκων γαίας φυτεύσατε εἰς βῆθος ἀνω τῶν 80 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· εἰς ὑγρὰς δὲ καὶ ἀστραγγίλους φυτεύσατε εἰς βῆθος 40—60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἐπερὶ σπόρου τριφυλλίου. Τῷ αὐτῷ. — Σπόρον τριφυλλίου ζήτησον παρὰ τῶν ἐν Παρισίοις σπερματεμπόρων Vilmorin-Andrieux et Cie 4 Quai de la Mégisserie. Ὁ σπόρος οὗτος τιμᾶται κατὰ χιλιόγραμμον (312 δράμια) 1 1/2—2 φράγκα.

Ἐπερὶ ψωριώντων ἐσπεριδοειδῶν. Συνδρομητῇ εἰς Χίον. — Κατὰ κανόνα τὰ ἐσκιασμένα, μὴ ἀεριζόμενα δὲ καὶ ὑγρὰ μέρη εἶνε τὰ ἐπιρρεπέστερα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψωριάσεως τῶν ἐσπεριδοειδῶν.

Ἐπερὶ τρόπου λιπάσεως τῆς ἀμπέλου. Τῷ κ. Γ. Ζ. εἰς Πέργον. — Διὰ τὸ παρ' ἡμῶν ἐν ἐνεργείᾳ καλλιεργητικὸν σύστημα τῆς ἀμπέλου εἶνε προτιμότερον νὰ τίθηται τὸ λίπασμα παρὰ τὸ στελέχος τῆς ἀμπέλου κατὰ τὸ ξελάκωμα αὐτῆς, καὶ οὐχὶ ἐν τῷ μεταξὺ τεσσάρων κλημάτων

κενῷ. Ἡ διακτάξις τῶν ριζῶν παντὸς φυτοῦ καὶ ἰδίως τῶν τῆς ἀμπέλου ἀποβαίνει λίαν ἐπιζήμιος αὐτῷ, ἀκριβῶς δ' ἐνεκα τούτου ἢ σκαφή καὶ παράχωσις (1) τοῦ λιπάσματος ἐν τῷ μεταξὺ τεσσάρων κλημάτων κενῷ, ἐνθα εὐρήνεται τὰ πλειότερα ριζίδια, δέον νὰ θεωρητῆ ἐπιβλαβής. Ἄλλως ἢ παρὰ τὸ στελέχος παράχωσις τοῦ λιπάσματος εἶνε καὶ οἰκονομικωτέρη, διότι αὕτη τελεῖται συγχρόνως μετὰ τοῦ ξελάκωματος, ἐργασίᾳ οὕτως ἢ ἄλλως ἐκτελεσθησυσμένης.

Ἐπερὶ φυτωρίων ὀπωροφόρων δένδρων. Τῷ κ. Ν. Φ. εἰς Μαιριᾶ. — Σπορεῖον λέγομεν τὸ μέρος, ἐνθα τὰ δένδρα σπεύρονται, φυτῶριον δὲ τὸν χώρον ἐνθα τὰ διετῆ συνήθως τοῦ σπορείου φυτὰ μεταφυτεύονται. Εἰς τὸ φυτῶριον τὰ φυτὰ δέον νὰ μένωσι δύο τοῦλάχιστον ἔτη ὕπως κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐμβολιασθῶσι καὶ λάθωσι τὴν δέουσαν ἀνάπτυξιν πρὸς ὠρισμένην αὐτῶν μεταφύτευσιν. Ἄλλὰ τὰ πάντα μεταβάλλονται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν περιστάσεων. Οὕτω ὅταν τοῦ σπορείου τὸ ἔδαφος ἦνε γόνιμον, ἢ δὲ σπορὰ τελεσθῇ κανονικῶς, εὐθὺς τὸ ἐπόμενον ἔτος τὰ φυτὰ (μηλέαι, ἀπιδέαι, κερκσέαι, ἀμυγδαλέαι) δύνανται ἢ νὰ ἐμβολιασθῶσιν ἐπὶ τόπου ἢ νὰ μεταφυτευθῶσιν εἰς τὸ φυτῶριον ὕπως ἐγκεντριθῶσι τὸ ἐπόμενον ἔτος. Εἰς τὸ σπορεῖον δέον νὰ μένωσιν αἱ γορμισαὶ ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη, μεταφυτευόμεναι δὲ νὰ ἐγκεντριθῶσι τὸ τέταρτον ἀπὸ τῆς σπορᾶς αὐτῶν ἔτος.

Ἐν Θεσσαλίᾳ ἢ μεταφύτευσις τῶν δένδρων εἶνε προτιμότερον νὰ γίνηται ἐνωρὶς τὴν ἀνοιξιν. Αἱ πολλὰ βροχαὶ, αἱ πλημμύραι καὶ τὰ φύγη δύνανται νὰ βλάψωσι τὰ κατὰ τὸ φθινόπωρον μεταφυτευμένα δένδρα.

Αἱ ἀμυγδαλέαι εἰς ἔδαφος ἐνθα ἀναπτύσσονται τεραστίως, δέον ν' ἀπέχωσιν ἀπ' ἀλλήλων 12—14 μέτρα.

Αἱ ποικιλίαι (τὰ σόγια) τῶν ἀμυγδαλῶν διατηροῦνται

(1) Τὸ λιπάσμα παρ' ἡμῶν εἶνε νὰ παραχόμεναί.

διὰ τοῦ ἐγκεντρισμοῦ. Τὰ ἐκ σπορῶν φυτὰ σπανίως εἶνε ὁμοια πρὸς τὰ παραγαγόντα τὸν καρπὸν δένδρον. Ἄλλ' εἰς διάφορα κλίματα καὶ αὐτὴ ἡ διὰ τοῦ ἐγκεντρισμοῦ διατήρησις ἀπάντων τῶν κυρίων χαρακτῆρων τῆς ποικιλίας ἀποβαίνει πολλάκις ἀδύνατος.

Περὶ ἐγκεντρίσεως τῆς δρυός. Τῶ κ. Μ. Σ. εἰς Κυθωνίας.—Ἡ ἐγκέντρισις τῆς δρυός εἶνε ἔργον δυσχερέστατον. Ὑποτίθεται, ὅτι ἡ δυσχέρεια τῆς ἐγκεντρίσεως τῆς δρυός ὀφείλεται εἰς τὴν ταννίνην τῶν χυμῶν τοῦ δένδρου, ἥτις ἐνουμένη μετὰ τοῦ σιδήρου τοῦ ἐμβολιαστηρίου σχηματίζει οὐσίαν τινὰ παρεμποδίζουσαν τὴν προσκόλλησιν τοῦ ἐμβολίου. Ὁ Κουτάνς ἀναφέρει (Histoire du chêne) ὅτι ὁ Ἐρᾶστ κατῶρθωσεν ἐπανειλημμένως τὰ ἐμβολιάσῃ τὴν δρῦν δι' ἐμβολιαστηρίου ἐκ λευκοχρύσου. Ὑποθέτομεν, ὅτι διὰ κοπτεροῦ ὀστεινοῦ ἐμβολιαστηρίου θὰ κατωρθοῦτο ἡ ἐνοφθαλμισις τῆς δρυός· ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη δεόν νὰ τελεσθῇ κατὰ Ἰούνιον, νὰ ἐνοφθαλμισθῇ δὲ ἡ ἡμέρος δρυός, ἡ παράγουσα δηλαδὴ τὸ βελανίδι τοῦ ἐμπορίου (*Quercus vallonea* ἢ *Aegilops*) ἐπὶ τῆς μάλλον συγγενοῦς αὐτῆ καὶ κοινῆς παρ' ἡμῖν ἀγρίας δρυός (ἡμεράδι ἢ δένδρον—*Quercus Dalechampii*) ἢ ἄλλης τινὸς παρεμφοροῦς τῆ ἡμέρω.

Παρακαλοῦμεν πάντα γνωρίζοντά τι βόσιμον καὶ σχετικὸν πρὸς τὸν ἐγκεντρισμὸν τῆς δρυός, εἰς εὐαρεστήτητα, ν' ἀνακοινώσῃ ἡμῖν τοῦτο.

Περὶ βίκου. Τῶ κ. Ε. Ι. Κ. εἰς Σπάρτην. Πάντα τὰ ὀσπριοειδῆ, ἐν οἷς καὶ ὁ βίκος, δὲν ἐξαντλοῦσι πολὺ τὰς γαίας, ἐν αἷς σπείρονται, διότι ταῦτα ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιρας οὐσίας τινὰς χρησίμους πρὸς συντήρησιν αὐτῶν εἰς δύοσις μεγαλύτερας ἢ ἄλλα φυτὰ. Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ ἐπανειλημμένη καὶ ἀλληλοδιαδόχος καλλιέργεια τοῦ βίκου δὲν δύναται ἐπὶ τέλους νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν γῆν. Εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ βίκου δύναται τις ν' ἀποδώσῃ τὸ ἐξῆς ἐλάττωμα, ὅτι οἱ ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὴν συλλογὴν διασπει-

ρόμενοι (ὑποθέτομεν, ὅτι πρόκειται περὶ ξηροῦ καὶ οὐχὶ περὶ χλωροῦ βίκου, διότι τούτου ἡ καλλιέργεια δὲν συνηθίζεται παρ' ἡμῖν) μαλόνουσιν αὐτόν. Ὁ ἀγρὸς ὅστις ἔφερε βίκον σπειρόμενος μὲ σῆτον καὶ κριθὴν δίδει πάντοτε εἰσόδημα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἀκάρφτον, δηλαδὴ περιέχον βίκον.

Περὶ κομμιώσεως. Τῶ ἰδίω.—Δὲν εἶνε ἀπίθανον ἡ πορτοκαλέα, ἥς ὁ κορμὸς καὶ τὰ φύλλα πρὸ δεκαετίας ἐφλογίσθησαν (ἐκαψαλίσθησαν), νὰ μὴ προσεβλήθῃ ὑπὸ τῆς κομμιώσεως ἕνεκα τῆς ἐξωτερικῆς ἀπανθρακώσεως αὐτῆς καὶ τῆς τέφρας ἥτις μετὰ τὴν φλόγισιν ἔμεινε παρὰ τὰς ρίζας τοῦ δένδρου. Ἄλλὰ ποῖον πρακτικὸν πόρισμα δύναμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου; Ἡ ἀπὸ τῆς πυρῆς τυχαία διάσωσις τῆς ἐν λόγῳ πορτοκαλέας δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι ἂν μεταχειρισθῶμεν κατὰ τῆς κομμιώσεως τὴν φλόγισιν τῶν προσβεβλημένων δένδρων θὲν θὰ καύσωμεν ἀντὶ νὰ θερμπεύσωμεν τὰ πλεῖστα τοῦλάχιστον αὐτῶν, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς κομμιώδους καταστάσεως αὐτῶν ἀνάπτουσι μετὰ μεγίστης εὐκολίας. Αἱ ἀπομεμονωμέναι καυτηριάσεις, αἱ ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν προκλιθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Κόμης κατὰ τῆς κομμιώσεως τῶν ἐσπεριδοειδῶν, τοῦ ἀνθρακος τῆς ἀμπέλου καὶ ἄλλων φυτικῶν ἀσθενειῶν, λογικώταται κατὰ θεωρίαν κατεδείχθησαν γελοῖαι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ πρὸ πολλοῦ ἀποτυχοῦσαι ἐντελῶς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Διὰ τῆς καυτηριάσεως τῶν πληγῶν τῶν προσβεβλημένων δένδρων δὲν εὐρίσκει τις, κατὰ τὸ λεγόμενον, ἀκρὴν. Ἔως ὅτου ἐπουλώσῃ τις οὕτω τὴν μίαν πληγὴν ἀναφαίνεται δευτέρα, τρίτη, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἄλλως τὴν καυτηρίασιν διὰ καυμένου σιδήρου δύναται τις ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ τῆς καὶ ἄλλοτε ὑποδειχθείσης παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἄλλων καθάρσεως τῆς πληγῆς καὶ τῆς ἐπιχρίσεως αὐτῆς δι' οὐσιῶν καυστικῶν, οἷον θεικοῦ σιδήρου, ἀσβέστου ἢ στάκτης ἢ κάλλιον ἀκόμη διὰ μίγματος ἐξ ἀπάντων τούτων καὶ φανικοῦ ὀξέος.

Ἄλλὰ διὰ τῶν μέσων τούτων, ὡς ἡ πολυετής πεῖρα ἐδίδαξε, κατορθοῦται μόνον ἢ ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον παρὰ τὰς τοῦ βίου τοῦ ἀνιάτως προσβεβλημένου δένδρου. (1) Ἐὰ ἀποτελεσματικώτερά πως μέσκα εἶνε μόνον τὰ γενναῖα κλαδέματα καὶ τὰ ξελακώματα, ὡς ταῦτα ἤδη περιεγράφησαν (Ἑλλ. Γεωργ. ἔτος Α'. σελ. 213), καὶ τέλος ἡ ἀντικατάστασις τῶν προσβεβλημένων δένδρων διὰ νεραντζεῶν. Ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ὀφείλομεν ν' ἀνεφέρωμεν ἐνταῦθα, ὅτι οἱ προτεινόμενοι πρὸς θεραπείαν τῆς κομμώσεως μυστικῶς δῆθεν μίγματα καὶ ἀλοιφῆς εἶνε ἄνθρωποι ἀπλοῖ ἢ κακῆς πίστεως ἐπιζητοῦντες νὰ ἐξαικνήσωσι τοὺς ἀπλουστέρους· διότι ὁ ἔχων κατὰ τῆς κομμώσεως πράγματι ἰδίαν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν δύναται, ὑποβάλλων αὐτὴν εἰς τὴν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπουργείου τῆς γεωργίας εἰδικὴν ἐπιτροπὴν καὶ ἀποκτῶν οὕτω τὸ δικαίωμα τῆς πρωτεργιότητος, νὰ λάβῃ ἀμοιβὴν εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων.

Ἐπιπέδου ἀποφύτου καφφέ. Τῷ κ. Γ. Κ. εἰς Πάρις. — Ὁ τῆς ἀγορᾶς καφφές δηλαδὴ τὰ σπέρματα τῆς καφφέας (*Coffea Arabica*) εἶνε ἀκατάλληλα πρὸς σπορὰν ὅχι διότι, ὡς λέγεται, οἱ παράγοντες τὸ εἶδος τοῦτο βράζουσιν ἢ ἄλλως καταστρέφουσι τὴν βραστικὴν δύναμιν τῶν σπερμάτων, ἵνα καταστήσωσι δῆθεν ἀδύνατον τὴν διάδοσιν τῆς καλλιέργειας τοῦ ἐν λόγῳ φυτοῦ, ἀλλὰ διότι ὁ καφφές εἶνε ἐκ τῶν σπόρων, οἵτινες ἀποβάλλουσι τὴν βλαστικὴν αὐτῶν δύναμιν ταχύτατα. Ὡς ἐν ταῖς περὶ διαρκείας τῶν σπόρων ἀνεφέρωμεν (Ἑλληνικῆς Γεωργίας ἔτος Α'. σελ. 383) οἱ σπόροι τῆς καφφέας διατηροῦνται γόνιμοι μόνον ἐπὶ δεκαπέντε τὸ πολὺ ἡμέρας, μεθ' ἧς δὲν βλαστάνουσιν πλέον. Νωποὶ σπόροι τῆς καφφέας δύνανται νὰ βλαστήσωσιν ἐπιτυχῶς σπειρόμενοι

(1) Ἀπὸ τινος γίνεται πολὺς λόγος περὶ ἐπινοηθέντος ἐν Γαλλίᾳ μηχανήματος τοῦ π υ ρ ο φ ῶ ρ ο υ, δι' οὗ φλογίζονται τὰ ὑπὸ διαφόρων νοσημάτων προσβαλλόμενα φυτὰ· ἀλλ' αἱ μέχρι τοῦδε δοκιμαίαι δὲν κατέδειξαν ποσῶς τὰ διαφημιζόμενα πλεονεκτήματα τοῦ μηχανήματος τούτου.

εὐθὺς μετὰ τὴν ὀρέμανσιν αὐτῶν ἐντὺς σπερματοδόχης (γκιουβετσίου) ἀβαθοῦς καὶ περιεχούσης ἀραιᾶν φυτικὴν γῆν ἢ κίλλιον λεπτὸν καστανόχωμα ἀναμεμιγμένον μετ' ἄρμου παταμίας (εἰς ἴσα μέρη). Ἡ σπερματοδόχη τίθεται εἰς μέρος κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττον θερμὸν καὶ ὑγρὸν (ἐντὺς ἀθερμάντου σέρρας), τὰ ἀποκτηθήσόμενα δὲ φυτὰ μεταφυτεύονται φέροντα πέντε τοὺλάχιστον φύλλα.

Ἡ καφφέα εἶνε φυτὸν κλίματος πολὺ θερμοτέρου τοῦ ἡμετέρου· οὐχ ἤττον δύναται νὰ καλλιεργηθῇ εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μόνον ὡς φυτὸν τοῦ καλλιωπισμοῦ, διότι οὔτε τῶν Κιλικίων, οὔτε τοῦ Πάρου, οὔτε τῆς Θήρας τὸ κλίμα εἶνε ἄρκετὰ θερμὸν ὅπως τὸ φυτὸν τοῦτο ὀριμασθῇ ἐντελῶς τὸν καρπὸν αὐτοῦ. Ἐν Πανόρμῳ τῆς Σικελίας εἶδον καφφέαν βλαστάνουσαν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλ' ὡς ἔμαθον, μὴ ὀριμαζούσαν τὸν καρπὸν αὐτῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐξίσαγωγή αἰῶν ἐν Ἀγγλίᾳ	1885	1885
Ἐκ τῶν διαφόρων Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν.	γαλλῶνια 110,091	γαλλῶνια 120,825
Ἐκ Γερμανίας.	368,534	376,902
Ἐξ Ὀλλανδίας.	402,678	433,792
Ἐκ Γαλλίας	{ οἶνοι λευκοί. 4174,797	4084,683
	{ οἶνοι ἐρυθροί. 1625,110	
Ἐκ Πορτογαλλίας.	3083,893	3081,236
Ἐκ Μαδέρας	108,771	107,422
Ἐξ Ἰσπανίας	{ οἶνοι ἐρυθροί 1309,285	1261,784
	{ οἶνοι λευκοί 2803,235	
Ἐξ Ἰταλίας.	540,459	529,298
Ἐκ διαφόρων ἄλλων χωρῶν.	126,587	143,380

(1) Τὸ γαλλῶνιον ἰσοδυναμεῖ πρὸς τρεῖς ὀκάδας καὶ 235 δράμης.

Οἱ Ἑλληνικοὶ οἴνοι περιλαμβάνονται εἰς τοὺς ἐκ διαφορῶν χωρῶν ἀναφερομένους, ἐκ τῆς συγκρίσεως δὲ τῶν ἀριθμῶν τούτων φαίνεται πόσον ἀσήμαντος εἶνε ἡ ποσότης τῶν εἰς Ἀγγλίαν εἰσαγομένων Ἑλληνικῶν οἴνων, ἐνῶ ἡδυνάμεθα, ἐὰν ὑπῆρχέ τις πρόνοια καὶ μέριμνα, νὰ καταστήσωμεν γνωστοὺς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ τινὰς τοῦλάχιστον τῶν οἴνων ἡμῶν.

— **Προσπάθειαι τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως** πρὸς βελτίωσιν καὶ διάδοσιν τῶν οἴνων τῆς χώρας ταύτης. Εἰς προγενέστερα τεύχη ἀνεφέραμεν τὰ καθ' ἑκάστην ἰδρυόμενα ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως διαγωνίσματα πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐγχωρίου αὐτῆς οἴνοποιίας. Εἰς ταῦτα θὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τινῶν ἡδῆ ἐτῶν ἀποστέλλει τοὺς εἰδικωτέρους αὐτῆς ἀνδρας εἰς Γερμανίαν, Ῥωσίαν καὶ ἰδίως εἰς Ἀγγλίαν ἐνθα σπουδάζουσι τὰ τῆς καταναλώσεως τοῦ οἴνου ἐν ταῖς χώραις ταύταις, αἱ λεπτομερεῖς δὲ καὶ ἐμβριθέσταται ἐκθέσεις αὐτῶν καθ' ἑκάστην δημοσιεύονται διὰ τοῦ τύπου ἵνα οἱ Ἰταλοὶ οἴνοπαραγωγοὶ φωτιζόμενοι συμμορφῶνται πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς διαθέσεις τῶν ἐν ταῖς εἰρημέναις χώραις καταναλωτῶν τοῦ οἴνου. Διὰ τῶν ἀποστόλων τούτων ἐσχάτως καταρωθῆν νὰ εἰσαχθῆ τὸ πρῶτον ἡδῆ ἡ χρῆσις καὶ Ἰταλικῶν οἴνων τῆς τριπέζης παρὰ τῆς βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας. Οἱ δυνάμενοι νὰ ἐκτιμήσωσι τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος τούτου θὰ ἐννοήσωσι τί ἦτο δυνατόν καὶ ἡμεῖς νὰ πράξωμεν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν ἡμετέρων οἴνων, ἐὰν ὑπῆρχεν ἡ δέουσα μέριμνα. Ὅτι δὲ τινὲς τοῦλάχιστον τῶν ἡμετέρων οἴνων διὰ μεθοδικῆς περιποιήσεως καὶ διὰ τοῦ χρόνου εἶνε δυνατόν νὰ κατασταθῶσι περιζήτητοι ἀπόδειξις ἢ καθ' ἀπασαν σχεδὸν τὴν Γερμανίαν χρῆσις αὐτῶν χάρις εἰς τοὺς κκ. Φέλς τῶν Πατρῶν καὶ Μέντσελ τοῦ Μονάχου.

— **Ἐν τῶν μεγίστων κλημάτων τοῦ κόσμου** εἶνε τὸ ἐν Ὀὺς τῆς Πορτογαλλίας φυόμενον καὶ φέρον ἀφθόγους σταφυλὰς ἀπὸ τοῦ 1802. Ἡ ἄμπελος αὕτη ἔχει κορμὸν, τοῦ

ὁποίου ἡ βάσις ἔχει διάμετρον δύο μέτρων, οἱ κλάδοι αὐτῆς κατέχουσιν ἑκτασιν ἡμίσεως ἀκριβῶς στρέμματος (500 □ μέτρων), φέρει δὲ κατὰ μέσον ὄρον κατ' ἔτος περὶ τὰς χιλίας ὀκτάδας σταφυλῶν.

— **Συμφέρει νὰ πωλῆται ὁ οἴνος μετρούμενος ἢ ζυγίζόμενος;** Εἰς πάντας τοὺς οἴνους ὑπάρχει διαφορὰ τις μεταξὺ τῆς εἰδικῆς καὶ τῆς σχετικῆς βαρύτητος αὐτῶν, ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη εἶνε συνήθως 5 ἐπὶ τοῖς χιλίοις, δηλαδή 1000 μετρικαὶ ὀκτάδες οἴνου ἔχουσι βάρος μόνον 995 ὀκτάδων, ἀκριβῶς δ' ἕνεκα τούτου συνειθίζεται νὰ πωλῆται ὁ οἴνος οὐχὶ ζυγίζόμενος, ἀλλὰ μετρούμενος. Καὶ ὅμως ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰ λάθη, τὰ ὁποῖα δυνατόν νὰ συμβῶσι κατὰ τὴν μέτρησιν ποσοῦ τινος οἴνου, τὴν ὑφισταμένην ἀπώλειαν (φύραν) κατὰ τὴν διὰ τῆς ὀκτῆς ἢ ἄλλου μέτρου μετάγγισιν τοῦ ὑγροῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο δοχεῖον, πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὴν εὐχέρειαν τῆς ζυγίσεως, αὕτη ἀποδεικνύεται προτιμότερα καὶ κατὰ πολὺ συμφερωτέρα τῆς μετρήσεως.

— **Σχετικὴ ἀξία τῶν περιττωμάτων τῶν ζώων.** Ἐὰ πολυετῆ πειράματα τῶν Λόος καὶ Γίλβερτ, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀπέδειξαν, ὅτι τὰ περιττώματα τῶν ζώων ἔχουσι λιπαρικὴν ἀξίαν ἀνάλογον πρὸς τὸ εἶδος τῆς τροφῆς αὐτῶν. Οὕτω ὑπελογίσθη, ὅτι ἡ ἀξία ἑνὸς τόνου κόπρου βοῶν τρεφομένων διὰ πῆττας ἀποφλοιωθέντος σπόρου βάμβακος (1) ἔχει ἀξίαν 162 φράγκα, ἐνῶ ἡ αὐτὴ κόπρος τῶν βοῶν τρεφομένων

διὰ πῆττας σπόρου ἐλαιοκράμβης	ἔχει ἀξίαν φρ.	122
» » λινοσπόρου	» » »	115
» φακῶν	» » »	97
» κυάμων (κουκιῶν)	» » »	92
» λινοσπόρου	» » »	91 1/2
» βίκου	» » »	91
» πίσων	» » »	78
» πιτύρων	» » »	72 1/2

(1) Ἴδε «Ἑλληνικὴ Γεωργία» 1885 σελ. 137.

διὰ τριφυλλίου ξηροῦ	ἔχει ἀξίαν φρ.	56
» βρώμης	» » »	43
» κριθῆς	» » »	37 1/2
» ξηροῦ χόρτου	» » »	36
» κυαμοχόρτου	» » »	25 1/2
» πισυχόρτου	» » »	23 1/2
» ἀχύρου βρώμης	» » »	17
» » σίτου	» » »	15 1/2
» » κριθῆς	» » »	13 1/2
» γεωμήλων (πατατῶν)	» » »	8 1/2
» δαυκίων	» » »	7
» κεύθλων (κοκκινογουλιών)	» » »	6 1/2
» γογγυλιών	» » »	5 1/2
» καρυτῶν	» » »	5

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι δι' ἡμᾶς ἐμφαίνουσι βεβαίως μόνον τὴν σχέσιν, ἣτις ὑπάρχει μεταξύ τῶν ἀνωτέρω κτηνοτροφικῶν εἰδῶν, ἢ ἀγυραία ἀξία τῶν ὁποίων εἶνε διάφορος εἰς διαφόρους χώρας, ἢ δὲ θρεπτικὴ δύναμις μεταβάλλεται ἀναλόγως τῆς ποιότητος τοῦ παράγοντος αὐτῶν ἐδάφους.

— **Ἡμύοδος τῆς γεωργίας.** Δίαν εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν ὅτι εἰς τὸ παρά τὰ Τρίκαλα κτῆμα τοῦ Ἀβδούσ-Ἐφένδη, ἢ Πατουλιά, ἀπὸ τριῶν ἡδῆ ἐτῶν ἐργάζεται μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ἐφαρμόσας τὴν διὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀρότρων καλλιέργειαν ὃ εὐφύεστατος καὶ ἐμπειρότατος γεωπόνος ἐργοδηγὸς Χρῆστος Γουλιώνης, ὃν ἐξήσκησε καὶ κατήρτισεν ὁ νῦν ἐπιθεωρητὴς τῆς Γεωργίας κ. Π. Γεννάδιος ὅτε πρὸ δεκαετίας διηύθυνε τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ κτῆματα τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου. Τὸ τοῦ κ. Χ. Γουλιώνη καλὸν καὶ πλῆρες ἐπιτυχίας παράδειγμα ἀκολουθήσαντες ὅτε κτηματίας Ἀβδούσ-Ἐφένδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι καλλιεργηταὶ ποιούσιν ἡδῆ χρῆσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀρότρων τῶν δι' ἵππων συρομένων.

Ἄλλος ὑπὸ τοῦ κ. Γενναδίου μορφωθείς καὶ καλῶς ἐξασκηθεὶς Θεσσαλὸς γεωπόνος ἐργοδηγός, ὁ Ἰωάννης Γόσκας,

κληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ὁσονούπω ἀναλαμβάνει τὴν δι' εὐρωπαϊκῶν ἀρότρων καλλιέργειαν γαιῶν τινῶν τοῦ τρεῖς ὥρας πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκρίσης κειμένου κτήματος Κουτσάχειρον.

Εἰς τοὺς πολυτίμους τούτους ἐργάτας τῆς βελτιωμένης γεωργίας ὁ κ. Π. Γεννάδιος ἀπὸ μέσης καρδίας εὐχεται πλουσίας συγκομιδᾶς καὶ ἐμμονῆν εἰς τὰ διδάγματα, ἃ περ μετέδωκεν αὐτοῖς κατὰ τὴν ὑπερδιετὴ ἐν Θεσσαλίᾳ διαμονὴν του.

— **Ἡμικατάλογος εἰδῶν τινῶν κῆς ἀγυραίας Ἡεργέσπης** (ἐκ τῆς « Ἑβδομαδιαίας ἐπιθεωρήσεως » τοῦ γραφείου Γ. Ἀφεντούλη) 14/26 Φεβρουαρίου 1866.

Σουφτανίται. Ἐλιανοπωλήθησαν περὶ τὰ 100 κανδάρια (κανδάριον = 78 ὀκάδας) πρὸς φρ. χρυσᾶ 58—64. Παρακαταθήκη κανδρ. 3505.

Μαῦραι Γέσπε. Ἐπωλήθησαν 50 κανδάρια πρὸς φράγ. χρυσᾶ 48. Παρακαταθήκη κανδρ. 150.

Ἐλεμίδες, ἐξ ὧν ὑπάρχουσι κανδρ. 3000 δὲν ἔγινε καμμία πώλησις.

Κορινθιακαί. Ἐπωλήθησαν 400 κανδρ. πρὸς φρ. χρ. 54 μὲ 3—4 τοῖς 0/10. Παρακαταθήκη κανδρ. 2100.

Σόνα Καλαμών εἰς γαλήνην περιωρίσθησαν δὲ αἱ πωλήσεις. Περιμένεται ἀτμόπλοιον φέρον 2600 σακκία.

Ἐλαιόλαδα. Ὀλίγιστα αἱ ἐπ' αὐτῶν πράξεις καὶ τινῶν ποιότητων αἱ τιμαὶ ὑπέστησαν ἐκπεσμόν. Ἐπωλήθησαν

Κανδρ. 120	Κερκύρας	πρὸς φρ. χρ. 76—78	μὲ 3—4 1/2 0/10
» 300	Αὐλώνος	μὲ τάραν	» 80—82 » 2 0/10
» 350	Δαλματίας	» 82	» 3 1/2—5 1/2 0/10
» 150	»	ἐξ ἀποθήκης	» 84 » 3 0/10

Εἰς ποιότητας Κρήτης οὐδεμία πρᾶξις· τιμαὶ αὐτῶν φρ. 82 μὲ 4 1/2—5 1/2 0/10.

Βαλαριάνα. Ἡσυχα καὶ μὲ τᾶσιν χαλαράν. Ἐπωλήθησαν κανδρ. 200 Σμύρνης πρὸς φρ. χρ. 38—45 μὲ 11 1/2—13 0/10

» 600 Γυθείου » » 10 » 11-12¹]₂⁰]₀ και ³]₅
 "Εφθασαν κανδαρ. 2400 Κέας.

— Τιμαὶ τῶν σταφίδων ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν Σέττη
 τῇ 4/28 Φεβρουαρίου 1886. Ἐξ 100 χιλιόγραμμα

Κορινθιακαὶ	φρ. χρυσᾶ	59—62
Θυρῶν	» »	46—50
Σάμου μαῦραι	» »	49—52
» μοσχάται	» »	47—48
Ἄδραμιτίου	» »	50—51
Τσεσιμέ και Φοκῶν	» »	52

Ἐν Μασσαλίᾳ 14]26 Φεβρουαρίου 1886.

Κορινθιακαὶ	φρ. χρυσᾶ	60—62
Θυρῶν	» »	47—74 ¹ / ₂
Σάμου μαῦραι	» »	49 ¹ / ₂ —50
» μοσχάται	» »	47—
Τσεσιμέ και Φοκῶν	» »	49—50
Ἄδραμιτίου	» »	50—52
Καραμανίας	» »	46 ¹ / ₂ —47
Ἀλεξανδρέτας μαῦραι	» »	46 ¹ / ₂ —47
Βηρυττοῦ	» »	49—50
Σύκα πρὸς ἀπόσταξιν	» »	20—21